

TELVE

Turkish Society of Canada

<http://www.turkishcanada.org/>

Volume 6, Issue 42
August 2012

Inside this issue

Editör'den	2-3
Ay Nerede O Eski Bayramlar	4-5
Announcement	5
Savaşın Yarattığı Açlık	6-8
Bayram Şekeri Bunlaaaaaarr	9-12
Sinema Tutkusunun Pesinde - Yönetmen Metin Güler ile söyleşi	13-15
Medical Researcher Prof. Dr. Nuray Erin at MaRS' Labs...	16-17
Cengiz Dağcı'nın Romanlarında Halk Kültürü	18-19
Sağlığımız	20-21
Announcement	21
Interview with Dr. Roma Chumak-Horbatsch	22-24
Çocuk ve Aile	25-26
Be Un-Reasonable	27-28
Bisikletle Kanada	29-32
Erkan Sarioğlu'nu tanıyalım	33
TelVergi	34-36
2012 Londra Olimpiyatları'nın Ardından	37-38
Cem Başarır Gallery Hittite & Arta Gallery'de	39-40
Halifax'tan Fısıltılar	41
Wheels & Roads	42-44
Turkish Music	45-47
Türk Tiyatrosun'un Efsane Yıldızı - Afife Jale	48-49
Sevda Başarır'ı tanıyalım	49
Asumanca Lezzetler	50
Şiir Köşesi	51-54

30 AĞUSTOS
ZAFER BAYRAMI'NIZ
KUTLU OLSUN

Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır,
Toprak, eğer uğruna ölen varsa vatandır...

HARP POEMİ

Onlar
Bağ bozumuna gider gibi
Ellerinde sıcaklığı karılarının
Dudaklarında vatan türküleri
Ve dağınık saçlarında kar
Çekip gittiler
Katar katar.

Yeni dostlar tanıdılar karavagonda
Tarlalara bakıp bakıp da
Dert yandılar memleket
hasretinden
Ve bir tünelin kara ağzında
Görünmez oldular.

Çiçek açmış nar ağacı gibi
Al al oldu göğüsleri
Saçlarının en güzeli
Tel örgülerde kaldı.

Vesikaya bağlı değildi
Taş yemek
Toprak yemek
Mermi yemek
Yediler deşilen gövdelerinden
Barsakları sarkıncayadek.

Ceplerinden çıkardıkları resimlere
Bakıp bakıp da
Kanlı saçları arasından
Dediler "Neylersin karıcığım,
Ölüm de varmış kaderde"
Pençe pençe

Al kanları yerde
Kardeş kardeş uyudular
Kolları, bacakları
Başka siperde.

Anlatıyordu adam
Harbe dair
Yüzüne yamanmış barut yanığı
Sağ kolu bir cephede
Ve bir cephede ayağı.

Onlar
Dağınık saçlarında rüzgar
Çekip gittiler katar katar.

Biz böyle yaşadık adaşım
Senden ne haber.

- Zafer Hüsnü Taran

Editör'den

Evnur Taran

aetaran@globalserve.net

Sevgili Okuyucularımız,

Neş'eli satırlar yazmak istiyorum, kozasından yeni çıkmış bir kelebek gibi, kelimeler arasında kanat çırpıp, satırlar arasında uçup uçup konmak... Çocukluğumun bayram sabahlarını anlatmak, Ege'de Akdeniz'de yaptığımız keyifli yaz tatillerimizi yazmak istiyorum. Neş'em yok, düşüncelerim bulanık. Aklım devamlı bağına taş basan analara, savaşın aç bıraktığı çocuklara takılıyor. Bize hayat veren ekosistemin nasıl bozulduğunu, ozon tabakasının nasıl delindiğini, iklimlerin değişmesini, buzların erimesini, yeşil ovaların kurak topraklara dönüşmesini anlamaya başladık, ama yüzbinlerce çocuğun gözlerinin önünde yapılan katliamları çözmek mümkün değil. Neş'em yok, düşüncelerim bulanık... Günlerim Telve'ye gelecek yazıları bekleyerek geçiyor.

İlk yazı **Elvan**'dan, Karaburun'da dalmaya devam ediyor. Yeni "Casio Exilim"i ile çektiği sualtı resimlerini yollamış. Yemyeşil, masmavi fotoğraflar. Her zamanki şakacılığı ile: "Kesme biçme ve renk ayarı falan yapılmamıştır.." diye yazıyor, ve devam ediyor: "Ne köpek balığından korkun ne de deniz kestanesinden... Denizlerin en tehlikeli canlısı insandır!" **Elvan Eryören Denizkuşu**'nun, "Bayram Şekeri Bunlaaarr!" başlığına **Hülya Sayın**'ın "Ah Nerede O Eski Bayramlar?" başlığı eşlik ediyor. **Hülya**'ın kaleminden TSC'in Toronto'da düzenlediği "6'ncı Bayram Yemeği" haberini okuyoruz. Gecemizin fotoğrafları **Öktem Küstü**'nün objektifinden. Şiir Köşesi'nde **Nilgün Erinç**, "Yaz Ayları Düşün Ayları", **Melek Ökten** de "Bayram ve Sevgi" başlıklarını atıyorlar.

Prof. Mustafa Koç ile günümüzün gerçekleri/

acıları'na geri dönüyoruz: "Savaş'ın yarattığı Açlık" yazısında **Prof. Koç**, komşu ülkelerde yaşanan çatışmaların ciddi boyutlarını sergiliyor: "... Ne kıtlıklar, ne kuraklık, ne depremler savaşların yarattığı toplumsal tahribatı yaratabilecek güçteler."

Cihat Enbatan, "Sinema Tutkusu'nun Peşinde" başlıklı söyleşi yazısı ile bize Toronto'lu genç sinema yönetmeni **Metin Güler**'i tanıtıyor.

Hatice Yazar ile de Akdeniz Üniversitesi'nden **Prof. Dr. Nuray Erin**'i tanıyoruz. **Dr. Erin**, kendisini Kuzey Amerika'da kabul ettirmiş kıymetli bir Tıp Araştırmacı'mız. Çalışmaları ile "Meme Kanseri" araştırmalarına büyük katkıda bulunuyor.

Prof. Dr. Naciye Yıldız'ın "Cengiz Dağcı Romanlarında Halk Kültürü" araştırma yazı serisinin 3üncü yazısını okuyoruz.

Sağlığımız Köşesi'nde **Dr. Haluk Özçelik**, ticari amaçla piyasaya sürülen "Doğal İlaçlar" konusundaki uyarı yazılarına devam ediyor.

Bu sayımızda gençlerimize yönelik iki önemli duyuru bulacaksınız. İlk TSC'in **Prof. Mustafa Koç**'un önderliğinde organize ettiği "Post-Secondary Education in Ontario" information session, ikincisi **Dr. Mehmet Danış**'ın TSC ile birlikte hazırladıkları "Dr. Danış – Be Unreasonable Award".

"Çocuk ve Aile" köşe yazarımız, Çocuk Gelişim ve Aile Uzmanı **Sevda Akıllı**'nın **Dr. Roma Chumak-Horbatsch** ile yaptığı reportaj ve "Çocuklar nasıl iyimser yetiştirilir? İyimser olmak neler kazandırır?" Yazı Dizisinin 2inci bölümü, genç anne-babaları bilgilendirme açısından çok önemli.

"Imagine an Army of Them.." başlığı kime ait olabilir?

"**BİSİKLET SEVDASI**" yeni köşemiz!.. Bir sevda, insan'ı Kanada'nın Pasifik Okyanusu sahilinden Atlantik Okyanusu sahiline pedal çevirtir mi? Evet! inanılması zor ama gerçek! **Erkan Sarıoğlu**,

Editör'den

2011 yılında gerçekleştirdiği 8,000 kilometre ile dünyada geleneksel olarak düzenlenen en uzun organize tur; TdC (Tour du Canada) tecrübesini bizlerle paylaşıyor. Tur sırasında geçtiği 10 eyaleti bir seri olarak Telve'de yazacak olan **Erkan Sarıoğlu**'nun ilk yazısı bu efsane tur'un hazırlıkları üzerine.

Jerry Çopuroğlu bu sayıda ne yazıyor, merak ediyorsunuz değil mi? "Nakit Para Kabul Ediyor musunuz? Aman Dikkat!!" diyor..

"2012 Londra Olimpiyatları'nın Ardından" yazısı ile yazılarını zevkle okuduğumuz **Esra Tokmakçı** tekrar aramızda.

Emre Yurga, Toronto'lu sanatçılarımızı tanıtmaya devam ediyor. Bu sayıda arka arkaya sergileri ile dikkatleri çeken ressamımız **Cem Başarır**'ı tanıyoruz.

Halifax'tan Fısıltılar'da **Deniz Gülerman**'ın çok hoş bir hikayesini daha okuyoruz; "Veda.."

"Wheels & Roads" yazarımız **Varol Karşlıoğlu** yine ortaya çıktı.. Bir süredir sesi çıkmıyordu, meğer Jeep Grand Cherokee'sini "Fishermen's Wharf"da park etmiş, o balıkçı senin.. bu balıkçı benim.. "Do not leave the city without tasting clam chowder in sourdough bread bowl" diye San Fransisco'dan yazıyor..

"Baltalar elimizde.. Uzun ip belimizde.. Biz gideriz ormana.. Hop ormana.." Ne güzel bir çocuk şarkısı idi.. Hepimiz söylemişizdir ilk okullarımızda bu şarkıyı.. **Dr. İlhami Gökçen** ile hem çocukluk anılarımız canlanıyor, hem de çocuklarımıza, torunlarımıza öğretme fırsatını buluyoruz.. Çok teşekkürler **Dr. İlhami Bey!**

Sevda Başarır'ı tanıyor musunuz? Yeni yazarımız... "Afife'yi tanıyor musunuz?" diye soruyor...

Gelelim Asumanca Lezzetlere... Biz buralarda kokusuz da olsa Ontario biberleri çıktı mı acaba diye aranırken, **Asuman Dinçer** arkadaşımız dost çatlatırcasına Bodrum pazarlarından aldığı buram buram kokulu biberleri ile tarif yolluyor. Köy biberi diyor.. üzüm şirkesi diyor.. sarmısak da.. Tamam da aynı tadı tutturmak mümkün mü?

İzak Benbaşa arkadaşımız yeni bir şiirini yollamış; "İstanbul'um". Ben de dahil, bu yaz İstanbul hasreti çeken arkadaşlar için ortak duygular...

Sevgili okuyucularımız, sizlere dolu dolu bir Telve sayısı daha sunuyoruz.

Eylül'de buluşmak üzere...

"AY NEREDE O ESKİ BAYRAMLAR!"**Hülya Sayın**

Herkesin ağızına "Ay nerede o eski bayramlar!" diye yapışmış bir söz, takılmış gidiyorlar. Bayramın eskisi yenisi mi olurmuş? Bayram bizi her yıl düzenli ziyaret ediyor ama kimse bunun farkında değil. Bence herkes "Nerede o eski bizler?" diye sormalı. Yıllar önce "Türkiye'de bayram geçirelim, eş dostla birlikte olalım" dedik, demez olaydık, bayram tatiline eklenen günlerle insanlar tatil komasına sokmuş kendilerini. Bayram bitene kadar kimseyi göremedik. Teknoloji ile bazı değerleri de yitirdi-ğimizden Bayram'a bir hafta kala bir e-mail bombardımanı, ne telefon, ne ziyaret... "Bunu da atlattık şükür" misali bırakın ziyareti, kimse telefonla kutlama nezaketini de göstermez olmuş...

Burada ise, herkesin bahanesi hazır; "Valla şekerim insan ülkesinden uzak olunca hiç tadı olmuyor, hiç istediği gibi yaşayamıyor". Bunu da anlayamıyorum??? Örf adetin, gelenek göreneğin kilometre ile sınırı mı olurmuş? Yani sen bayramı yaşamak istedin yaşatmadılar mı? Herkesin işine ve kolayına geliyor, sonra da bayramlar suçlanıyor.

Ben bu ülkeye geldim geleli hiç birşey değiştirmedim, yine bayramlarda kalkarız, giyinir evde bayramlaşmamızı yaparız, bir gün evvelden baklavamı yapar, gümüş altlıkları parlatır, misafirlerimi ağırlayacak ortamı hazırlarım. Sonra çikolatalarımızı alıp büyüklerimizi ziyarete başlarız. Kimse de "ülkenden kilometrelerce uzakta niye bunu yapıyorsun? diye kızmıyor siz de deneyin:) çok keyifli...

Bir de TSC'nin 5 yıldır organize ettiği Bayram Yemeği var ki; Nasıl keyiflidir anlatamam..

Fotoğraflar: © Öktem Küstü

Müdavimleri biletler satışa sunulmadan ararlar "aman bizi unutmayın" diye. Kapıda gençlerimiz bayramınızı kutlayarak sizlere çikolata ve lokum ikram ederler, içeride herkes bir bayramlaşma heyecanı ile birbirini tebrik eder, tatil dönüşüne denk geldiği için aman ne çok anlatacak konu vardır... Kısaca sosyalleşmenin tavan yaptığı süper keyifli bir Bayram Etkinliği.

20 Ağustos akşamı da TSC'nin 6.sini düzenlediği böyle keyifli bir Bayram yemeğini daha bitirdik. Yine kapıda çikolata ve güler yüzle karşılanan konuklar biletlerini alıp masalarına yerleştiler. Söylediğim gibi tatil dönüşünün verdiği birikimle yemek başlayana kadar birbirlerine tüm tatil raporlarını döktüler. Kim evlenmiş, kim nerede tatil yapmış,

kim çocuk, kim torun sahibi olmuş vs vs... Yemekten sonra Altan ve Vedat'ın sunumunun ayrı bir keyif kattığı çekiliş yapıldı. Ne çok hediye varmış; çekiliş yapılmaya neredeyse herkes

koltuğunun altında bir hediye ile dönecekti evine... Yemekler bitti, kahveler içildi,

program bitti ama ortam ve sohbet o kadar keyifliydi ki, ekstradan bir saat daha oturduk, sohbetleştik, keyiflendik.

Eee, boşuna dememişler: "Bayramlar, milli ve dini duyguların, inançların, örf ve adetlerin duyarlılığıyla uygulanıp sergilendiği, bir toplumda millet olma şuurunun şekillendiği, kuvvetlendiği, insanlar arasındaki karşılıklı sevgi ve saygının perçinlendiği, insanların birbirleriyle olan dargınlıklarını unuttukları, barıştıkları, kardeşçe kucaklaştıkları günlerdir" diye...

Bunca anlamlı değerlere sebep olan bayramlara haksızlık etmemek gerektiğini düşünüyorum, her yıl farkında olmadan yitirmeye başladığımız güzel değerlerin içimizde her an aynı coşkuyla

"AY NEREDE O ESKİ BAYRAMLAR!"

varolmasını diliyorum...
Kardeşliğin doğduğu,
Sevgilerin birleştiği,

Belki durgun, belki yorgun,
Yine de mutlu, yine de umutlu,
Yine de sevgi dolu nice bayramlara...

ANNOUNCEMENT

**Planning for the post-secondary
education in Ontario?**

Turkish Society of Canada is organizing an Information Session where the Turkish Canadian high school students (preferably grades 11 and 12), their friends and parents will be invited to attend. The purpose of the event is to help the students and their parents in their career choices and prepare for their enrollment into the post secondary education programs.

The event will be held at North York Community Center on Sunday September 23, 2012 between 1:00-5:00PM. The program will consist of a panel by the academicians from universities and colleges followed by information desks visit.

We would like to invite universities and colleges to the Info Session to take part of the event. You will be able to present your programs and answer to questions.

For more information contact please contact Ms. Deniz Kucukceylan at 647 880 0788 or by e-mail: info@turkishcanada.org

We hope that this meeting will prepare you for the University Fair to be held at the Metro Convention Centre the following week.

What is the difference between university and college?

Which is better, big university or small university?

Would humanities and social sciences education help me get a job?

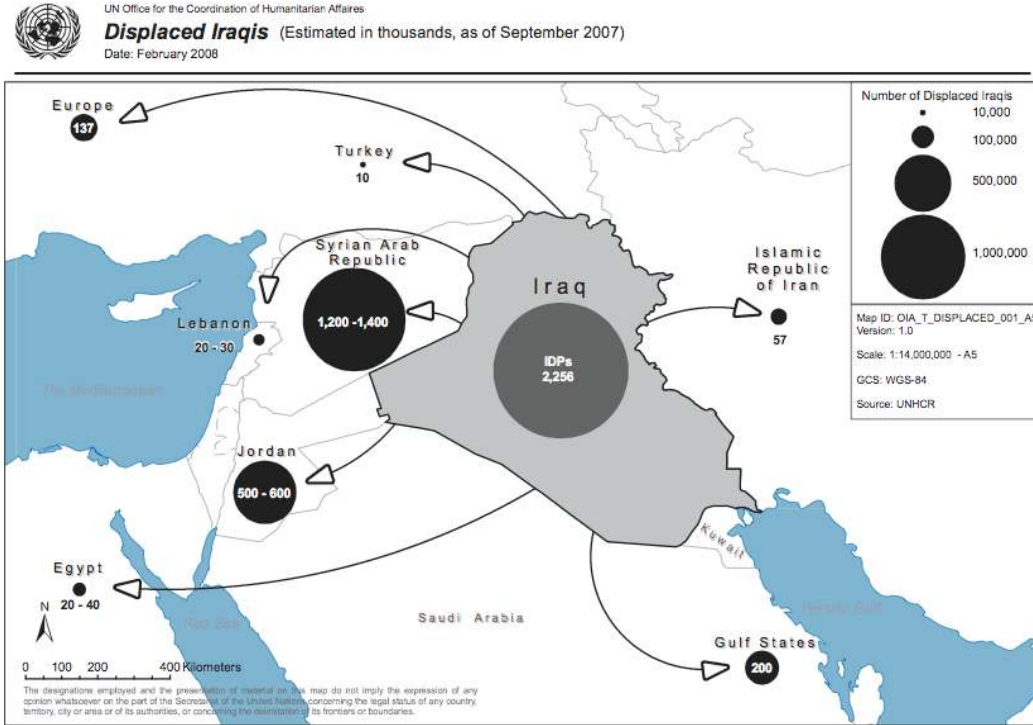
And more.....

Come with your questions. Besides the panelists, we will invite several Turkish-Canadian professors to respond to your specific questions.

SAVAŞIN YARATTIĞI AÇLIK:

Prof. Dr. Mustafa Koç
Ryerson Üniversitesi, Sosyoloji Bölümü
Toronto-Kanada
mkoc@ryerson.ca

100 bilemediniz 150 yıl öncesi Osmanlı coğrafyasının eyaletlerinde ortak kaderi paylaşan topluluklar bugün ayrı devletler, ayrı milletler olarak yepyeni paylaşım savaşlarının eşiğinde. 20inci yüzyılda sınırlarını emperyalist çıkarların belirlediği milli devlet projeleri din, mezhep, etnik özelliklerine aldırmandan kitleler arasında sınırlar çizip yepyeni çelişkiler yaratarak bu bölünmüş coğrafyanın kaymağını bir asır daha yemeyi başardı. Görünen o ki, küresel krizin faturasını ödeyecekler arasında bir kez daha bu coğrafyanın çilekeş insanları var. Yugoslavya'nın parçalanışından ders almayanlarımız, Afganistan, Irak, Somali, Sudan, Yemen, Libya, Suriye'de de benzer süreçlerin yaşandığını

görmekten aciz sanki. Önümüzdeki süreç, eğer önlenemezse, 20inci yüzyılda yaratılan milli devletlerin yarı feodal etnik devletçiklere bölünmesine doğru bir süreç. Bu kaçınılmaz değil ama, coğrafyanın fay hatlarını bilenlerin kolaylıkla istismar edebileceği, siyasete, temel toplumsal kurumlara güvenin yitirildiği, öteki olarak tanınana halklara husumetin arttığı bir ortamda kitleleri bir arada tutacak dayanışma (eski dilde tesanüt dediğimiz toplumsal tutkalin çözülmesini seyretmek, ürkütücü bir duygu.

Gıda güvencesi konusundaki en büyük tehdit savaştır demek mubalağa olmaz. Birinci ve İkinci Dünya Savaşları sırasında milyonlarca asker

SAVAŞIN YARATTIĞI AÇLIK:

cephede ölürken, çok daha büyük sayıda insan açlıktan, beslenme bozukluklarından hayatlarını kaybetti. Ne kıtlıklar, ne kuraklık, ne depremler savaşların yarattığı toplumsal tahribatı yaratabilecek güçteler. İç savaşlar, bölgesel gerilimler ülke bütçelerini emip bitirmekte. Ekonomik savaşlar, ablukalar, ambargolar milyonları açlığa mahkum ediyor. Çoğu kez, bir mermi atılmadan bölgesel silahlanma yarışları ile ülkeler yoksullaştırılabilir. İflasın eşiğine gelen Yunanistan'ın harcamalarında silahlanma yarışının payına bakıp gülmeden önce bizim silahlanma yarışında, terörle mücadelede kaç milyar harcadığımızı bir düşünmekte yarar var.

Yemek yaşam için bir gereksinim. Uzun bir süre gereken besinlerin alınmaması, ciddi ve geri dönülmez fiziksel değişimlere, ve sonuçta ölüme yol açabiliyor. Gıda güvencesi gibi teknik kavramlar açlıktan ölen, besin yetersizliğinden güdük kalan, genetik özelliklerinin verdiği vücut gelişimini gösteremeyen çocukların gerçeğini yansıtmaktan aciz, soğuk terimler. 10 bin yıl önce tarımın doğuşunda anayurt sayılan, dünyanın sayılı petrol üreticilerinden biri olan Irak'ta 1990 -2000 arasında 1 milyona yakın insanın açlıktan ölebileceği kimin aklına gelebilirdi?

2003 Ocak ayında Kanadalı bir delegasyonla, bilgimin daha çok lise coğrafya dersleriyle sınırlı olduğu Irak'a olası bir savaşın etkileri üzerine bir rapor yazmak için gittim. Daha dün, dedelerimin yaşamı sırasında Osmanlı vilayeti olan, benim için en fazla Türkiye'nin komşuları arasında sayılan, Irak'ta gördüğüm açlık ve perişanlığı unutamadım hala. Irak ki dünyanın sayılı petrol üreticisi ülkelerinden biri, Irak ki 8 yılda 800 bin insanın ölümüne yol açan Irak-İran savaşının ardından bile 1990'ların Türkiye'si ile aşık atabilecek, Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı (UNDP) nin gelişme endekslerinde Türkiye'nin ilerisinde bir puan alan bir ülke. İnsani gelişme indeksindeki bu fark, beş yıl içinde Türkiye'de 0.759 dan 0.782'ye çıkmış 1990-1995 arasında. Aynı sürede bu oran 0.759 dan 0.538 e düşmüş Irak'ta. 2003 yılında bu sayılara bakarken, gıda güvencesi tartışmalarını iyi bilen Orta Doğulu bir bir aydın olarak, komşumuz olarak tanıdığım bu eski Osmanlı vilayetinde ki trajediyi bir on yıl nasıl atladığımı düşündüm. Kim bilir, küresel

karanlığımızda basının tuttuğu el fenerinin aydınlattığı başka kaygıların peşinde Yugoslavya ve Bosna'dan Somali'ye, Güney Afrika'dan Afganistan'a seçilmiş endişelerin, küresel gündemlerin peşinde koşarken aklımdan çıkmıştı olan biten Irak'ta. Oysa bu kısacık sürede ne kadar çok şey değişmişti Irak'ta. 130 ülkeyi içeren karşılaştırmada 1990 yılında 50inci olmuş Irak. 1995'te 170 ülkelik karşılaştırmada 106ıncılığa, 2000'de 174 ülke arasında 126ıncılığa düşüyor. 2002 yılından beri de liste dışı Irak. Artık bu konuda bilgi bulmak imkansızla yakın.

Irağın Kuveyt macerasının ardından Birleşmiş Milletlerin koyduğu ambargo 2003'te Irağın işgaline kadar sürüyor. Körfez savaşında sanayi ve alt yapı tesisleri tahrib edilen, gübreten çocuk mamasına kadarı hatta Fırat'ın suyunu içilebilir hale getirmek için gereken kloru dahi almasına izin verilmeyen bir Irak. Yoklukların zaten sınırlı olan tarımsal faaliyetleri daha da geriletmişti, işsizlik ve ekonomik krizin, nüfusun yüzde 60'ının her ay devletin 1990'da başlatılan karne uygulaması ile kişi başına verilen sınırlı gıdalar dışında başka hiç bir gelirinin olmadığı bir ülkede Birleşmiş Milletler kuruluşlarının tahminlerine göre bir milyona yakın çocuk ölmüş bu on yılı aşkın sürede. Dünya Sağlık Örgütü ve UNICEF'in topladığı veriler bu durumun vehametini gösteriyor. Öyleki, 1996 yılında Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi Irak'ın gerek duyduğu gıda ve ilaç temini için sınırlı petrol satışına izin veren (Food for Oil) programını kabul etmek zorunda kalıyor. Birleşmiş Milletler Genel Setreteri Annan'ın asistanı olarak Irak'ta görev yapan Dennis Halliday ve Hans von Sponeck olayın soy kıyım seviyesine geldiğini iddia ederek görevlerinden istifa ediyorlar.

Beslenme bozuklukları ve beş yaş-altı çocuk ölüm oranlarındaki değişimler bu süreci daha iyi gözlemlememizi sağlayabilir.

Irak'ta Beslenme Bozukluklarındaki Değişim 1991-2006 (Koc, Das ve Jernigan, 2007)

SAVAŞIN YARATTIĞI AÇLIK:

Beslenme Bozuklukları	1991	1996	2000	2002	2005
Akut Kavruk/	3	11	8	4	9
Düşük kilo/yaş Cılız/	9	23	20	9	16
Kronik Bodur/Stunted	18	32	30	23	26

Beslenme bozukluklarını üç gruba ayırıyor uzmanlar: yetersiz beslenmeye bağlı (akut) kilo kaybı; yaş grubuna oranla zayıflık/cılızlık (underweight); ve daha da ileri aşamada (kronik) bodurluk. Yeterli beslenememe vücut direncinin azalmasına ve ana ve çocuk ölüm oranlarında da artışlara neden oluyor. 1984-89 ve 1994-99

dönemlerinde Irak'ta beş yaş altı çocuk ölüm oranlarına baktığımızda yetersiz beslenmenin etkilerini gözlemliyebiliyoruz. Bu oranlardaki bir başka ilginç değişim ise bu dönemlerde Kuzey Irak ve Güney/Orta Irak arasında ortaya çıkan farklılaşma.

Bölge	1984-89 (1000 de)	1994-1999 (1000de)	% de değişim
Merkez/Güney Irak	56	131	+ 134
Kuzey Irak	80	72	- 10

Yukarıdaki tablo'dan da gözlemleneceği gibi, bu süreçte Merkez ve Güney Irak'ta beş yaş-altı çocuk ölümleri % 134 bir artış gösterirken "no-fly zone" olarak tanımlanan, gıda dağıtımını Dünya Gıda Örgütü'nün üstlendiği, kalkınma fonlarının musluklarının açıldığı Kuzey Irak'da çocuk ölümlerinde % 10 luk ve gerileme olmuş.

Gıda güvencesinin ne büyük bir silah ve siyasi araç olduğunu anlatmama gerek yok. Bugün milyonlarca Iraklı'nın ekmek ve can derdinde perişan hallerini dikkatle izlemek gerekir. Bir zamanlar istediği herşeyi alabilecek Irak'ta küresel pazarların muslukları sadece dışarı akışa izin veriyor bu günlerde; en azından Merkez ve Güney Irakta.

Milyonlarca Iraklı hala komşu ülkelerde, Suriye ve Ürdün'de göçebe yaşıyor. Irak, Filistin, Afganistan, Somali, Sudan ve Libya'daki iç savaşlarda evinden yurdundan olan, yıllardır göçmen kamplarında

yaşayanların sayısı milyonları buluyor. Suriye'nin iç savaşının Türk ve Lübnan sınırına ittiği on binler sadece işin başı. Her savaş, yeni mazlumlar, yeni husumetler, yeni yoksullar yeni açlar ordusu yaratıyor.

Gıda güvencesi ile egemenlik arasındaki ilişki de ilginç. Birini kaybedince öteki de gidiyor elden. Dünya Bankası ve IMF gibi uluslararası finans kuruluşlarının tavsiyesi ile küçük ölçekli aile tarımını yok ederken, kentlere yığılan yoksul ve işsiz kitleleri dış pazarlardan daha ucuza temin edilen ithal gıdalarla doyurmak belki kısa vadede gıda güvencesi sağlasa da, uzun vadede gıda egemenliği açısından, ulusal egemenlik açısından çok büyük riskler taşıyor. Dimyat'a pirince gitmeyi telkin edenlere, evdeki bulgurdan da olmayalım demek için hala çok geç değildir umarım.

BAYRAM ŞEKERİ BUNLAAAAARRR...

The Red Weed

Elvan Eryöner DENİZKUŞU

Hazır Tahsin Ceylan da Karaburun'a gelmişken sizin için suyun altını üstüne getirmeye devam ediyorum:)

Her gün yaptığım gibi sabah erkenden indim yine deniz kenarına, Aslankayası'na kadar yüzdüm geldim, şööole köpüklü bir türk kahvesini de hakettim hani...

Tahsin Hocayı bekliyoruz bugün, Ankara'dan gelecek ya, öğleden sonra orada olur nasılsa diye eve çıkıyorum... Geri geldiğimde ise kıyıda bir bot ayrılıyor dalış için; ama bizimki değil... Tahsin Hoca Ege Octopus'tan Veysel'le dalışa gitmiş... Kaan da onlarla birlikte... Allah allah... Bu işte bir gariplik var ama du bakalım...

Açıkta bot görüldü, geliyolar... Kameralar bile heyecanlı sanki:) Poyraz (Tahsin Hocanın kıymetlisi yani video kamerası) bir düğmesini kaybetmiş... Veysel'le konuşuyolar, şunu yapamadık, böyle oldu, tekrar şöyle yapalım falan filan... Nooluyo yahuu?? Birisi bana da anlatsııııınnn...

Veeee sonunda öğreniyorum...

Şok... Şok... Şok...

Kedi köpekbalığı gel sen, bizim oralara yumurtla! Veysel de bir dalış esnasında daha önce görmediği bu nesnelere farket! Bu ne diye sorup soruştururken Tahsin Ceylan'dan telefon gelsin... Adamcağız bulduğu şeylerin köpekbalığı yumurtası olduğuna mı şaşırırsın, Tahsin Ceylan'ın kendisini arayıp geliyorum, hazırlan demesine mi?:))

Neyse bu arada Tahsin Hocayla özlem giderip, öğleden sonrası için bir dalış planlayıveriyoruz... Aslankayası'na dalalım diyoruz... Ben her sabah yüzüyorum ama hiç dalmadım oraya:)) Küçük grubumuzu kurup Pehlivan liderliğinde Tahsin Hoca,

ben ve Nur dalıveriyoruz... Bu sefer bende de fotoğraf makinası var hohooytt... Tabii Hocanın makinasının yanında benim miniş makinam biraz(!) basit ama olsun arada iyi iş çıkarıyoruz birlikte:))

1 8mt'ye apiko iniyoruz... ahh işte yine damladık maviliklere... Erişte tarlasının üstünden yokuş aşağı iniyoruz 20-22-25 mt'lerdeki kaya gruplarının etrafında başlıyoruz dolaşmaya... Bir kovukta 2 müren... Biliyorum o türkü öyle değil... Türküde iki keklük bir kayada ötüyor... Burada 2 müren yarı bellerine kadar kovuktan sarkmış bizi bekliyor... Ben yandan yandan yanaşıyorum... Arkada mavilik, sağda kayalar ve mürenleri çekeceğim; ama bir anda mürenler içeri kaçıyor. Kafamı çevirdiğimde ben de bir kovuk bulup saklanmak istiyorum:))))) Tahsin Hoca elinde kamerasıyla korkunç bir deniz canavarı gibi... Biraz bekliyorum ama çıkmıyo mürenler... Ben de mutluluk küçük şeyler de deyip deniz tavşanlarının peşine düşüyorum... Bir sürü

Fotoğraf: © Elvan Eryöner Denizkuşu

mor tavşan var... Benim minişin flaşı yetmiyor onlara... Kuytularda olanları çeksem daha iyi:) bir

BAYRAM ŞEKERİ BUNLAAAAARRR...

The Red Weed

süngerin üzerinde sarı tavşanı çekiyorum... aaaa...
Hakkaten güzel oldu bu poz...

Biraz kırmızılar ve bir miktar da plankton patladı ama fena değil ha? Diğer tavşanları böyle çekmeyi beceremeyince öteki kayaya geçiyorum, bakırken küçük bir müren görüyorum kayanın dibinde... Ve bugüne kadarki en romantik müren fotoğrafımı çekiyorum:)) Kimse pek tezahürat yapmadı ama ben sevdim bu pozu:)

Fotoğraf: © Elvan Eryören Denizkuşu

Daha fazla uzatmadan çıkıyoruz, zaten de akşam oldu... Ama ama yumurtalara ne zaman gidiceeezzz? Yarın öğleden sonra gideriz diyor Tahsin Hoca... Kimseye bahsetmiyorum... Kedi köpekbalığı ama korkar millet köpekbalığı deyince:) Evde azıcık ders çalışıyorum... Köpekbalıkları memeli değilmiş meğerse yunuslar gibi... Ben de doğuruyolar sanıyodum; yumurtalar çoğu köpekbalığının içinde açılır ve yavrular canlı doğarmış (bunlara vivipar deni-yomuş) bu bizim

kedi köpekbalığı örneğinde olduğu gibi bazı türler de yumurtluyomuş...

Yarın büyük gün... Kedi de olsa köpekbalığı yumurtası görücem:) Hem belki annesini de görürüüüzzz...

Sabah uzun mesafe yüzmeme iptal ediyorum; yorulmayayım:) Tahsin Hoca sürekli dalışta... Sudan çıktığı bir ara bana hazırlan saat 3'te yumurtalarda olucuz diyor... Ben hemencecik ekipmanımı hazırlayıp bir kenara koyuyorum, fotoğraf makinasını kontrol ediyorum... Herşey tamam:)

Burak eğitimini tamamlayan 2 yeni dalgıçla ilk açık deniz dalışlarını yapacak, biz de Tahsin Hoca, Ceylan, ben dalıcaz ama önce Ege Octopus'a uğrayıp Veysel'i alıyoruz... Veysel beni görünce şaşırıyor, çünkü benim dalışa başladığım ilk yıldan ufak bir animiz var:) Neyse şimdi onu da anlatmayayım, merak eden blogdan okuyabilir:). Uzun zaman sonra yine unutulmaz bir an yaşayacağız birlikte, hay allah kimin aklına gelirdi ki... Ekibin bir kısmı, ben de dahil suda kuşanıyoruz, bir kısmı bottan kuşanmış halde atlıyor.

Tahsin Hoca Ceylan'la beni uyarıyor, zemin kötü, hemen tozuyor, dikkatli olun, önce ben çekim yapacağım, sonra sizi çağıracağım... belki hayatınızın en kısa dalışı olacak ve sadece bir şey göreceksiniz ama çok özel bir şey göreceksiniz... özel bir yöntemle çekeceğiz, fotoğraf çekerken flaşı kapatın, asayı yükseltin... hazır mıyız? Ok? Ok!

İniyoooozzz...

Öğrenci grubuyla yollarımız ayrılıyor... Veysel yolu gösterecek, hepimizin elinde kameraları, her an çekime hazırız... Veysel en önde, arkasında Tahsin Hoca onun arkasında da biz 2 çömez... Veysel arada dönüp bizim ya fotoğrafımızı çekiyor ya da videomuzu... Erişte tarlasının tam ortasında 2 dal sünger var, derinlik 19,5 mt... bize "dur" komutu geliyor... Sağımızda kalan süngerin başına çöküyorlar usulca... Veysel fenerini tutuyor hocaya doğru, o da çekmeye başlıyor... Fenerle

BAYRAM ŞEKERİ BUNLAAAAARRR...

Tahsin Ceylan köpekbalığı yumurtalarını çekerken

Fotoğraf: © Elvan Eryören Denizkuşu

Hocanın fotoğraf makinası arasında yumurta var... Biz önce tepeden izliyoruz olan biteni... Sonra soldaki süngerin dibine de biz çöküyoruz etrafı tozutmadan... Sanki süngere dileklerini bağlamış bu balık... Sağından solundan ama fenersiz çekiyoruz biz:) Sonra hoca önce Ceylan'ı çağırıyor, Veysel yine ışıkçı... Sonra beni çağırıyorlar... Ben önce onları çekiyorum, sonra yumurtayı çekmek için dönüyorum... Veysel ışığı tutuyor... Sanki ultrasonda izliyorum bebeği... Takla attııı... Ben fotoğraf çekmeyi falan unutup, ellerimi gırpıyorum... Ağzımdaki regülatöre rağmen hareket ediyooo; takla attııı; gördünüz müüü diye bağıyorum...

Kediköpekbaliğı yumurtası (lat.: Scyllorhinus)

Fotoğraf: © Elvan Eryören Denizkuşu

Allahım nasıl bir heyecan ve mutluluk... Sonra aklıma fotoğraf çekmek geliyor... Heyecandan çok

The Red Weed

da beceremiyorum... zaten sadece kuyruğu görünüyor:)) çok da fazla uzatmak istemiyorum... Belki bu ışık rahatsız etti bebeşi... Zararı dokunmaz inşallah... Yeter yeter tutma feneri demek istiyorum Veysel'e... Nasıl güzel bir andı anlatmama imkan yok; yani kendi bebeğimi görsem anca bu kadar heyecanlanırdım herhalde:)

Veysel de 1-2 poz aldıktan sonra dönüşe geçiyoruz... Diğer süngerde asılı olanlar ölmüş meğer; bu süngerde 3 tane canlı var; hatta en tepedeki daha yeni bırakılmış... Bizim görüntülediğimiz ise bugün yarın kabuğunu kıracak... Şimdi dua ediyoruz, yumurtaların başına bi iş gelmeden yavrular çıksın diye... Çünkü etrafta bi sürü balıkçı var, avlanmak serbest ve bir sürü de dalgıç var scuba veya free... ya bi palet vururlarsa... Eh be balık... Şu dala bağladığın dileklerin tez vakitte can bulur inşallah...

Bota çıkıyoruz, tüplerin yarısı dolu, hoca dönüşte kıyıda biraz macro çalışalım diyor... oluuurrr... zaten

Kediköpekbaliğı yumurtaları

Fotoğraf: © Elvan Eryören Denizkuşu

ben balık olayım bu sularda... ya da denizkuşu... dalıp dalıp çıkayım:)))

Kıyıya yanaşınca biz üçümüz tekrar suya giriyoruz... İlerilerde güzel macroluk malzeme var ama benim flaş yetersiz, harici flaş takmam lazım ya da

BAYRAM ŞEKERİ BUNLAAAAARRR...

The Red Weed

Fotoğraf: © Elvan Eryören Denizkuşu

makinayı değiştirmem lazım... Yine de denemeler yapıyorum... En güzeli de boş bulduğu bir kabuğun içine saklanmış yavru ahtapotla birbirimizi keşfetmemiz oluyor...

Ertesi akşam Tahsin Hoca hepimize bir sunum yaptı... Yine neler öğrendik neler... Nesli tükenmekte olan bir sürü canlı var sularımızda... Karaburun'un derinliklerini koruma altına almamız gerekiyor... Akdeniz' de tükenmekte olan türlerin çoğu burada kendilerine yaşam alanı bulmuşlar...

Şimdilik...

O kadar çok şey öğrendik ki bu sunumdan... Sadece bir tanesini söyleyeyim...

Akdeniz foku...

1990 yılında Türkiye kıyılarında 400 birey varmış; şu anda sadece 75 birey kalmış:(4 yıldır Ege kıyılarında yaşayan bir fok Türkiye sınırlarına girdiği ilk gün tek kurşunla öldürülmüş olarak Bodrum kıyılarında bulunmuş:)

Hadi bi tane daha söyleyeyim...

Orfoz...

Nesli tükenmekte... Bu ne demek? Yani dinazorlar gibi bir daha geri dönmek üzere tükenecek... Neden ve nasıl? Çünkü orfoz enteresan bi yaratık; hermafrodit, yani çift eşeyli olan türün önce dişi sonra erkek üreme organları gelişiyor. Bir orfoz yavrusunun dişi olabilmesi için en az 5 ila 8 yıl geçmesi gerekiyor. Olgun bir dişi birey genellikle 40-45 cm. Aynı birey birkaç yıl sonra 12-18 yaşlarına gelip 75-80 cm uzunluğa ulaştığında erkeğe dönüşüyor. Doğal olarak, orfoz popülasyonlarındaki erkek sayısı da düşük oluyor. Bir bireyin en az bir kez döl verebilmesi için hem dişi hem de erkek hücrelerini üretmiş olması gerekiyor. Bu yüzden, dişi bir orfozun yakalanması henüz döl vermemiş bir erkek bireyin de yok olması anlamına geliyor. Bu nedenle, belirli bir yaşa ve büyüklüğe ulaşmadan avlanması yalnız avlanan bireyin değil, ondan üreyecek yavruların da kaybı anlamına geliyor. Bu da orfoz nüfusunun giderek azalmasıyla sonuçlanıyor.

Ne köpekbalığından korkun ne de denizkestanesinden...

Denizlerin en tehlikeli canlısı insandır!

Sevgiyle k(d)alın...

Elvan

Theredboots.blogspot.ca

[Home/Ana Sayfa](#)

SİNEMA TUTKUSU'NUN PEŞİNDE - Yönetmen Metin Güler ile söyleşi**Cihat Enbatan**

C.E. Bize kendinizden biraz bahsedebilir misiniz? Nerede doğup büyüdünüz ve yetiştiniz, çalışmalarınız nasıl başladı?

M.G. Ben Toronto doğumluyum. Ailem ben 6 yaşındayken Türkiye'ye "kesin" dönüş yaptı. Çocukluk yıllarını İzmir'de geçirdim. Sonra ekonomik durumlardan dolayı 16 yaşında iken ailece tekrar Kanada'ya göç ettik. Ben küçüklüğümden beri, İzmir'de büyüdüğüm yıllardan beri hep bir sinema tutkunu olmuşumdur.

C.E. Astrofizik okumuşsunuz, Finansal Ekonomi üzerine Master yapmışsınız.. ve sonra sinema.. Bu geçişi bize anlatır mısınız? Bu merak nasıl gelişti?

M.G. Küçüklüğümden beri ben tüm hikaye anlatma sanatlarının tutkunu olmuşumdur. Daha İzmir'de ilkokul/ortaokul yıllarımda kısa hikayeler yazardım, okulda çeşitli tiyatro oyunlarında rol alırdım. Hatta kuzenlerimle aile arasında tiyatro oyunları uyarlardık. Televizyon ve sinemayı o kadar çok severdim ki bana bazı arkadaşlar "televizyon manyağı" derdi. Ama nedense hiç ben bunu kendime bir kariyer olarak görmüyordum. Kanada'ya geldiğimde fizik ve uzay bilimlerine merakım vardı. Onun için üniversiteyi astrofizik üzerine okudum. Daha sonra master yıllarında bu hevesimden vazgeçtim çünkü bundan daha çok bir hobi olarak hoşlandığımı anladım. Finansal Ekonomi derken finans dünyasına girdim. Yalnız aklımda hep vardı bir ara kısa veya uzun metrajlı bir film çekmek...

Son yıllarda teknolojik gelişmeler de olunca (film kameralarının ucuzlaması, bilgisayarda film editinin kolaylaşması gibi), ben de elime bir gün bir kamera aldım. Evde herkesin kullandığı bir tipten, bir senar-

yo yazıp benim komşunun çocuklarıyla bir kısa film çektim. Sonra bir kaç ders aldım George Brown'da sinematografi üzerine, film yapımıcılığı üzerine. Temel dersler.. En son olarak da George Brown'da bir senelik bir ders var; kısa film yapımı üzerine. Rogers sponsor oluyor o derse. Rogers'da bir program var; "The film student" diye.. O programa çıkmak amacı ile aldım o dersleri.. Geçen sene Ekim ile Aralık arası, 4. sezonu idi o filmin. Ona çıktım. Kendimi bir randımana sokayım diye. Çalıştığım için, işten sonra insan kendini yorgun hissediyor. Kendimi motive edecek bir şey lazım. Bir ders alırsam iyi olur, sonra orada okuyacak dersleri bitirdim. İşte böyle.. yavaş yavaş kendimi o yöne doğru yöneltmeye çalışıyorum..

C.E. Bize Mississauga Independent Film Festivali'ne (MIFF) katıldığınız "kısa film"inizi tanıtır mısınız? Seyrettiğimiz dışında başka kısa filmlerinizi de var mı?

Fotoğraf: Evnur Taran

M.G. Filmin adı "Uçurumun Eşiğindeki Adam" ("The Man On The Cliff"). Psikolojik gerilim türünde bir film. Ben çekimin bir kısmını yaptığımız Scarborough Bluffs'a yakın oturuyorum. Her hafta oraya yürüyüşe giderdim. Orasının hiç değilse benim için, insanın içini açan bir yönü var. Orada oturup güneşin batısını izlemek süper. Bir gün dedim ki kendime, burada bir film çekmem lazım. Çünkü bir film için "lokasyon" çok önemli. Ama bana hissettirdiğinin tam tersi yönde bir film çekmek istedim. İzleyiciye burasının karanlık, kötü şeylerin olduğu bir yer hissi verdirmek istedim. Uçurumdan düşen bir insan düşündüm. Sonra dedim "yok bu insan düşmedi, atıldı veya ittirildi". Sonra bir üçüncü kişi, bu olayı gören bir kişi aklıma geldi, "acaba bir insan böyle bir olayla karşılaşsa nasıl davranır?" diye düşündüm. "Bunu daha nasıl enteresan yapabilirim" diye düşünürken "acaba bu üç kişi de aynı insan olabilir mi, böyle bir kişinin psikolojisi nasıl olabilir, başından ne geçmiş olabilir ki böyle bir duruma düşmüş olabilir?" derken bu hikaye ortaya çıktı. Biraz "Alacakaranlık Kuşağı" türünde.

SİNEMA TUTKUSU'NUN PEŞİNDE - Yönetmen Metin Güler ile söyleşi

Bu benim ilk ciddi kısa film denemem. Bundan önce iki tane daha çevirdim ama benim evdeki eski kamerayla kendi başıma çekmişim. Daha çok film çekim yöntemlerini öğrenmek amacıyla. Hatta Internet'te youtube'a da yüklemişim.

C.E. Kısa zamanda arka arkaya iki film festivaline kabul edildiniz. Bu ciddi bir başarı. Kısa film'lere devam edecek misiniz? Yoksa uzun metraja geçmeyi düşünüyor musunuz?

M.G. Evet kesinlikle devam edeceğim. Akraba ve arkadaşlardan, çevreden destek gelince kendime güvenim arttı. Hatta kendime film yapımcılığını bir kariyer olarak düşünüyorum. Yeni bir senaryoya başladım bile. İnşallah bir kaç seneye kadar da uzun metraja geçmeyi düşünüyorum.

C.E. Zaman kısıtlaması olunca konuyu işlemekte zorluk olmuyor mu? Kısa filmlerin özellikleri, iyi ve kötü tarafları veya zorlukları nelerdir?

M.G. Tamamıyla konuya bağlı. Hatta ben bu filmi çekerken anladım ki ne kadar kısa olabilirse o kadar iyi. Benim ilk editim 30 dakikaydı ama yavaş ve hatta sıkıcıydı. 13 dakikaya indirdiğimde ne kadar hızlı ve gerilimin ne kadar yükseldiğini gördüm. Kısa filmlerde zor olan herhangi bir karakterin film boyunca doğal olarak gelişen evrimini kısa bir sürede ekrana yansıtılabilmek. Çünkü zaman kısıtlı olduğu için bu zor. İyi tarafı prodüksiyon açısından çok daha ucuz. Hikayenin kendisinin derin olması gerekmiyor.

C.E. Bize çekim esnasında karşılaştığınız sürprizleri anlatır mısınız? Mesela bir aksilik, hoş veya beklenmedik bir olay?

M.G. Sürpriz ve aksilik film yapımının bir parçası aslında. Hatta çoğu filmleri özel yapan bu sürpriz ve aksilikler. Çünkü bu sürprizlerle başlamak için

yaratıcılığınızı kullanmanız gerekiyor. Ve o zaman yapımcının kendi özellikleri filme yansıyor.

Benim filmde en büyük aksilik son çekim günündeydi. Scarborough Bluffs'taki bütün çekimlerin o gün yapılması gerekiyordu. Başrol oyuncum da ertesi gün yurtdışına çıkıyordu, onun için o gün bütün çekimlerin bitmesi gerekiyordu. Aksilik Nisan sonu olmasına rağmen o gün hava şartları çok kötüydü. Aynı gün de kış, sonbahar, ilkbahar hepsini yaşadık. Hava durumu haberlerine baktım "saat 4'ten sonra açacak" deniyordu. Hepimiz Tim Hortons'a gidip orada biraz vakit geçirdik. Şansımıza haberde de söylendiği gibi hava açıldı. Bluff'a döndüğümüzde kardan eser yoktu, sanki hiç yağmamış gibi. Güneş batımına 4 saat kalmıştı, o 4 saatte acele acele bitirdik çekimleri. Çoğu shot'ları çekemememe rağmen yine de filmi edit yapabilecek kadar shot çekimi vardı elimizde çok şükür. Şans ve şanssızlık bir arada ancak bu kadar olur.

C.E. Filmin konusu ile hikayenin geçtiği zaman çok uyumlu; soğuk bir gün.. Çekim zamanını özellikle mi ayarladınız? Yoksa öyle mi denk geldi?

M.G. Evet, ben sonbahar veya ilkbahar gibi istiyordum.. Havanın da biraz kapalı olduğu bir gün. Ama kar kış istemiyordum. Bluff'ta ki o sararmış ölü otları, yapraksız ağaç dallarını istiyordum. Onun için Nisan ayını seçtim. İstedığımız gibi de oldu dediğim gibi.

C.E. Ekibinizdeki arkadaşlarınızı tanıyabilir miyiz?

M.G. Ekibimiz küçüktü. Kameraman, görüntü yönetmeni Sasi Shanmugarajah. Ses, Cristian Calineac ve Talha Sarac. Müzik ve prodüksiyon yardımcısı Geeth Günawardana. Ayrıca bir makyaj yapan kız ve bir de prodüksiyon sırasında bize

SİNEMA TUTKUSU'NUN PEŞİNDE - Yönetmen Metin Güler ile söyleşi

yardımcı olan bir iki arkadaş daha vardı o kadar. Sasi, amatör fotoğrafçılık yapıyor. Bu onun ilk video tecrübesiydi. Cristian da evde amatörce ses ve müziklerle uğraşiyor. Onun da film tecrübesi yoktu. Diğer arkadaşlar da öyleydi. Yani hepimiz amatördük. Ama bir kişi hariç diğerleri benim yakın arkadaşlarım. Onun için beraber çalışmamız çok kolay oldu. Bana en çok yardımcı olan unsur buydu. Benim sınıfta ekipten sorunu olan epey insan vardı (daha tecrübeli ekiple çalışmalarına rağmen), benim böyle bir sorunum olmadı.

C.E. Film’de uçurumdan yuvarlanma sahnesi var; insan seyrederken oturduğu yerden bir hamle yapıyor. Gerçekte bir stunt sahnesi mi idi, yoksa çekim sırrı mı?

M.G. Hakiki stunt sahnesi. Orada fazla dik olmayan eğimli bir yer bulduk. “Nasıl çekelim” filan diye düşünürken çekim sırasında benim başrol oyuncum resmen kendini aşağı yuvarladı. Biz bir an “Allah gitti adam!” dedik ama o kadar da kötü değildi. Ve o gün çok kar yağdığı için toprak, kıllı çamur gibiydi. Yani insana yapışıyordu. Kendini bile zor yuvarladı aslında. Edit sırasında da ben biraz hızlandırdım.

C.E. Kısa film festivalleri hakkında ne düşünüyorsunuz? Yeterli sayıda seyirciye ulaşabiliyor mu? Oakville’de gördüğümüz durum; sadece o gün oraya bilerek gelenlerdendik ve kapıdan içeri girip birilerine soruncaya kadar doğru yerde olup olmadığımız konusunda tereddüt ettik. Bu anlamda Ankara Festivali nasıldı?

M.G. Oakville’deki festival biraz küçüktü tabii. Yeterli seyirciye ulaşmak biraz da festivalin popülerliğine bağlı. Ben kendim sanal sosyal ulaşım araçlarını kullanarak seyirciye ulaşmaya çalıştım. Ankara Film Festivali daha büyüktü. Ama ben ne yazık ki orada bulunamadım. Kismet olmadı.

C.E. Filmciliğin dışındaki uğraşlarınız ve çalışmalarınız nelerdir?

M.G. Önce dediğim gibi ben hikaye anlatma sanatlarını seven bir insanım. Onun için short story çalışmalarına da başlamak istiyorum. Ama daha çok film yapımcılığı konsantre olacağım.

C.E. Yakın gelecekteki planlarınız nelerdir? Kısa ve uzun vadeli projeleriniz ve çalışma programlarınız var mı?

M.G. Film yapımcılığına daha çok ağırlığımı koyup kendime kariyer olarak düşünüyorum. Bir yandan çalışıp öbür yandan yapımcılığa zaman ayırmak benim için zor oluyor. Evet proje fikirlerim var. Hatta bir senaryoya başladım. 2013’te çekimlere başlamayı düşünüyorum inşaallah. Yine psikolojik gerilim türü bir kısa film. Sadece bir lokasyon olduğu için daha çabuk çekebileceğimi düşünüyorum.

C.E. Bize aktarmak istediğiniz başka konular veya paylaşmak istediğiniz mesajlarınız var mı?

M.G. Söyleyeceğim tek şey, kaç yaşında olursanız olun sevdiğiniz işlere odaklanın. Hayat çok kısa. Tutkularınızı takip etmek için risk almaktan korkmayın.

C.E. Bize bu söyleşi imkanını verdiğiniz için çok teşekkür ederiz. Sinema tutkunuzun hiç sönmemesi temennisıyla başarılarınızın devamını diliyoruz.

Medical Researcher Prof. Dr. Nuray Erin at MaRS' Labs...

Hatice Yazar, Architect, B. Arch,
MS Arch S, LEED AP
hyazar23@gmail.com

This profile is about the impressive contributions that one of our Turkish citizens, Professor Dr. Nuray Erin, is making to the advancement of breast cancer treatment and research through her collaborative international work in Turkey and Toronto.

For the last two months, Professor Dr. Erin, M.D., Ph.D. an Associate Professor at the pharmacology department of Akdeniz University Faculty of Medicine, has been visiting Toronto working on a collaborative cancer research project with an immunology laboratory at the Toronto General Hospital, operating at MaRS (Medical and Related Sciences).

This type of shared venture is at the forefront of Canadian international research to develop treatment for various types of cancer. It was born at an international conference in a discussion with Professor Dr. Reg Gorczynski from Toronto General Hospital, Faculty of Medicine at University of Toronto, where Professor Dr. Erin suggested pursuing combined experiments in breast cancer to investigate a new molecule called CD200, which suppresses the immune system and decreases inflammation in mice. They suspected that the immune modulator molecule CD200 investigated in the Toronto Laboratory, would alter the progression of a highly aggressive breast carcinoma model which Dr. Erin developed almost 10 years ago when she was a postdoctoral fellow in Penn State University, Pennsylvania. This breast carcinoma

model is a mouse model with close resemblance to aggressive breast carcinoma in humans.

Collaboration was born and Dr. Erin was invited to Dr. Gorczynski's Toronto General Hospital Laboratory and has been three times since to perform progressive research on the subject. She has won research grants from TUBITAK (Turkish Scientific and Research Council), European Union institutions, Pfizer, and other international institutions, with the objective of developing therapeutic breast cancer treatment.

Dr. Erin has pursued a unique education and career. After graduating with an M.D. from Marmara University in 1995, Dr. Erin decided to pursue a Ph.D. and post doctorate in Pharmacology at Pennsylvania University to take advantage of the dynamic and world renowned scientific community in North America, which is yet nascent in Turkey.

Dr. Nuray Erin, Third from Right, with her students

Since developing a concentration in breast cancer research, Dr. Erin has won numerous awards and research grants, and is very well published in international journals. Hers was the first study to show that the neurological system has protective properties, that when disabled allows the increased spread of a certain type of aggressive breast cancer. Based in her own laboratory at Akdeniz University, she has participated in five collaborative international research trips in the last seven years with access to world class research facilities in support of her major research stream of the role of the nervous system in breast cancer progression.

A cancer survivor herself she has used her considerable dedication and drive to achieve a successful international career as one of the best in the Turkish Basic Cancer Research Field, based in 🇹🇷

Medical Researcher Prof. Dr. Nuray Erin at MaRS' Labs...

Turkey, and is committed to improving Turkish graduate education in health sciences and Turkish cancer research to help Turkey reach international standards in this field.

Dr. Erin is not only a role model for returning Turkish expatriates, in her desire to give back to society, eighteen months ago she filed for adoption of a newborn homeless citizen from the Antalya Sosyal Hizmetler İl Müdürlüğü, in memory of her

mother who passed away from cancer almost two years ago. We all wish Dr. Erin success in all her future endeavours. She may be contacted at **nerin@akdeniz.edu.tr**.

[Home/Ana Sayfa](#)

ANNOUNCEMENT

Turkish for Beginners (Level 1)

starts 12 September 2012 to 14 November 2012
Wednesday 6:30 pm - 8:30 pm

Languages, Arts & Science
School of Continuing Studies
University of Toronto

<http://learn.utoronto.ca>
[416-978-5951](tel:416-978-5951)

You may contact Carmen at carmenc.wong@utoronto.ca

CENGİZ DAĞCI'NIN ROMANLARINDA HALK KÜLTÜRÜ III

Prof. Dr. Naciye Yıldız

nyildiz@gazi.edu.tr

Halk kültürünün ezgili ve sözlü ifadesi olan türküler, sayfalar dolusu yazıyı veya dakikalar sürecekle bir konuşmayı bir mısradaki ifade edivererek hem halkın kültürünü hem de dil zevkini gösteren değerlerdir. Cengiz Dağcı da, eserlerinde hem Kırım'ın hem de

"Güzel Türkistan sana ne oldu,

Hiç vakitsiz güllerin soldu.

Bilmem niçin kuşlar ötmez bahçelerinde,

Ah, bahçelerinde..." (Dağcı, Korkunç Yıllar:82)

yahut da

"İleri, ileri

Türkistan erleri

Ölürüz senin için

Türkistan ileri" (Dağcı, Korkunç Yıllar:216)

gibi Türkistan'ın ezgilerini kullanır.

Türküler, memleketin sesi demektir. Dağcı'nın roman kahramanı Sadık ve arkadaşları esaret günlerinde Mustafa'dan "Zeynebim, güzel Zeynebim" (Dağcı, Korkunç Yıllar:124) türküsünü dinlediklerinde, benliklerinde ortak duyguları hissederler. Nogay bozkırları yüz yetmiş yıl, mazlum anaların, yerinden yurdundan sürülen babaların, 1783 yılında koparıldıkları ve "karşı" diye isimlendirdikleri Türkiye Türklerini düşünerek söyledikleri;

"Kırım'dan çıktı bir bulut

Ey yar, karşıya yağacak

Aytır da ağlarım"

türküleri ile inlemiştir, yazar da sık sık Sadık'a ve diğer kahramanlarına bu türküyü hatırlatarak Kırım Türk'ünün hazin macerasını okuyucunun hafızasına işler (Dağcı, Yurdunu Kaybeden Adam:98, 134). Bu türkü, bugün dahi bir Kırım Türk'ünün gönül tellerini titretir. Yazar, yıllar sonra vatanından uzaklarda da Kırım türkülerini mırıldanarak ruhunda Kırım'ı hisseder (Dağcı, Yansılar 1:164). Yazar, Kızıltaş'ta geçirdiği son yazı düşünürken hem karşı vatanın yani Türkiye'nin, hem Kırım'ın olan "Zeynebim", "Bir dalda iki kiraz" türküleriyle o son yazı hatırlar (Dağcı, Yansılar 1:250-251), bir başka romanında geride bıraktıkları için "Aytır da ağlar" (Dağcı, 1991:199,220).

Sadece hüznü değil, türküler neşeyi de yansıtır; atını satmak üzere gittiği Bekir'in evinde sarhoş olan Çilingir'in söylediği türkü bir at türküsüdür. Tatar için, Türkler için at önemlidir. Çilingir, keyfi yerinde olduğunda "Sıçan" türküsünü söyler, bu neşeli bir türküdür. (Dağcı, Onlar Da İnsandı:324). Gönülü Remzi'ye doğru akan, ama duygularını kendine bile söyleyemeyen Ayşe, neşeli olduğunu "Çoban" türküsü ile belli eder (Dağcı, Onlar Da İnsandı:13). Zira, birbirine zor da olsa kavuşan, ancak daha bir çocuğunun olacağını bile öğrenmeden ve hiçbir kabahati yokken hayatını kaybeden Remzi de bir çobandır. Her ne kadar türkü öyle söylese de Ayşe'nin, "Sırma bıyık dururken/Sakallıya kim bakar" sözleri ile kastettiği tabii ki Remzi'dir. Bu aşk hikâyesi de hazin bir sonla biterken okuyucu gönlünde bir yerlerin kırıldığını hisseder.

CENGİZ DAĞCI'NIN ROMANLARINDA HALK KÜLTÜRÜ III

Ağıtlar da halk kültürünün bir parçası olan türkülerin bir türüdür. Remzi'nin ölümünden sonra köyün bütün kadınları ve kızları ağıtlarla duygularını dile getirir. Esmâ da kocasının ölümü ve evsiz barksız kalışı üzerine bütün Türk dünyasının kadınları gibi bir ağıt yakar (Dağcı, Onlar Da İnsandı:372).

Güncel konular da türkülerin mısralarına girer. Kolhozların kurulması ile kolhoz da türkülerde yerini alır;

Dağa çıksam kaşka,

Geyik baş vermez.

Köye dönsem kolhoz

Bana aş vermez (Dağcı, Onlar Da insandı:390,402).

Yazar, atalarının

"Kırım'dan gelirim,

Atım Arap'tır.

Kaç, Nemçe, kaç

Halin haraptır" (Dağcı 1991:173)

ezgisi ile Nogay steplerinde, Tuna boylarında at koşturup kılıç oynattıkları zamanları hatırlayarak böbürlendiklerini yansıtırken de millî hafızayı bu türkü vasıtasıyla canlı tutmaktadır.

Kırım'ın dağı, taşı, suları vatan toprağının kimliğine türküler vasıtasıyla da işlenir. Bunlardan birisi de Salgır suyu'dur:

"Yavrum da Salgır'ın boyu

Öz kardeşimin toyu.

Altmış baş, yetmiş baş tuvar

Al da git Salgır'a suvar

Karabaş koyun tuz ister

Çoban ağam kız ister" (Dağcı, Yansılar 4:70).

Halk kahramanı Alim Aydamak, Kırım'ın Köroğlu'su gibidir ve hakkında birçok efsane anlatılır. Kırım'ın bu kahraman yiğidi, yine yazarın eserlerinde türkülerle günümüze taşınır;

"Alim gider pazara

Uğramasın nazara,

Alim öldü diyenler

Kendi girsin mezara" (Dağcı, Yansılar 4:55).

Dağcı'nın romanlarında birçok türkü – Kırım Yolları" (Dağcı, Onlar Da İnsandı:402), "Alim Aydamak" (Dağcı, Onlar Da İnsandı:434), "Aytır Da Ağlarım" (Dağcı, Yansılar 3b:220), "Bugün Fatma Süslendi" " (Dağcı, Yansılar 3b:202), "Değirmenci" (Dağcı, Yansılar 2 :125-126) başlı başına bir değerlendirme yapmaya imkân verecek zenginlikte yer almıştır. Yazar türkülerin önemini düşmanın ağzından çıkan şu sözlerle vurgular; "Çocuklarının kalplerini, kafalarını Türkçe türkülerle, Türk edip ve kahramanlarının adlarıyla kirletiyorlar" (Dağcı, Onlar Da İnsandı:414). Kırım'ın söndürülen bahtını ise yazar, türkü sembolünü kullanarak "Kızıldaş'ı hayata, hayatı Kızıldaş'a bağlayan türküler nerede? Söndü türküler, eridi, döküldü kalplerden..."(Dağcı, Onlar Da İnsandı:402) diyerek ifade eder.

Dilinizden ve gönlünüzden, acımızı da sevincimizi de dile getirirken güzel türkülerimiz eksik olmasın...

BÖBREKÇİ GELDİ HANIIM !

Sağlığımız

Dr. Haluk Özçelik

halukozce@yahoo.com

Herkese Merhaba!

Yıkama yağlamaca ve herkesin cebinden paraları kapmaca muhabbetine bu yazımla son noktayı koyuyorum. Arkadaşlar hedef gerçekten çok büyük. olduğundan sağlık ürünleri ile vücudu resetleme (!) piyasasında milyarlarca dolar el değiştiriyor. Uyanık girişimci kardeşlerimiz de meydanı boş bulmuşlar, nasıl pastayı büyütürüz ve payımızı arttırırız diye ciddi biçimde kafa yormuşlar.

Gelelim böbreklerin sıfırlanması olayına.. Kuzey Amerika'da diabetes hastalığı yanlış beslenme ve uygunsuz sağlık politikaları sonucu son yıllarda hızlı bir artış gösterirken ve de yetkili makamlar halkın bilinçlendirilmesi konusunda yetersiz kalırken hastalığın yol açtığı en büyük sorunlardan bir de gündemin baş köşesine oturuyor: Böbrek damarlarının harap olması ve bunun sonucunda gelişen böbrek yetmezliği.. Yakından tıbbi izlem ve tedavi kurallarının titizlikle uygulanmasının zorunlu olduğu böbrek hastalıkları ve böbrek sağlığı konusunda bakalım detoksçu tayfa ne inciler yumurtluyor:

Öncelikle bitki kökleri ve bazı böğürtlen türleri ile idrar miktarlarını arttırmalıyız, bu idrar söküçüler devreye girerse hem toksinler vücuttan atılmış oluyor hem de böbrek taşlarının oluşumunu önlemiş oluyoruz!

Oh ne ala! En zorlu sağlık sorunlarından birini yeryüzünden bu şekilde silebiliriz artık! Bunlarla da kalmıyor satıştaki bitkisel ürünlerin marifetleri. Böbrek taşlarının eritilmesine geliyor sıra. Bu taşların cinsleri ve özellikleri büyük farklılıklar göstermesine rağmen asla girişimciler hepsine bir çırpıda çare buluveriyorlar. Adı geçen kökleri ve yabancı meyveler önce taşları "yumuşatıyor" sonra da eritiyorlar. Bununla da kalmıyor, safra kesesi

taşlarını bile "parçalıyorlarmış". Kalıntılar da hızla vücudu terk ediyorlarmış..

Bakar mısınız? Ne kadar kolay. Ne cerrahi girişime gerek var, ne böbrek taşı kırma birimlerine ne de endoskopi cihazlarına... Hatta hatta sağlıkçıların bile devreye girmesine gerek yok.. Şıppadanak her şey çözümleniyor. Bir bardak meyve suyunun içine damlatırsınız üç beş damla sihirli bitki özünden tüm böbrek sorunları temize havale olur, eriyip gider..

Daha önce de belirttiğim gibi pişmanım ve kendime soruyorum; şu onbeş senelik tıp eğitimini almaya ne gerek vardı? Natürel ve bitkisel ürün pazarlayanların yanında işe gir, otları, bitkileri, böğürtlenleri kaynat, kurut, suyunu çıkar, milleti iyileştir paraları topla..

Sevgili okurlar..

Acaba gerçekler böyle mi? Bu sağlık cambazlarının iddialarındaki haklılık ve gerçeklik payı nedir? Herşeyden önce şunu bilmeliyiz: Her iki böbreğimiz de tıpkı karaciğerimiz gibi 7 gün 24 saat çalışarak bedenimizde bulunması gerekmeyen maddeleri süzmek ve etkisiz hale getirmek için uğraş verir. Bu sistem o kadar başarılı ve etkindir ki hiçbir bitkisel veya kimyasal ürün bu sürece yardımcı olma özelliğine sahip değildir. En azından günümüzde tıbben kanıtlanmış böyle harika bir madde veya yöntem kesinlikle yoktur.

Hatta hekim tarafından önerilmeden kullandığımız kontrol dışı bitkisel ürün, idrar söktürücü ve zayıflama ürünleri böbrek ve karaciğerimizi gereğinden fazla yorarak önemli sağlık sorunlarına yol açabilirler. Bir de gereğinden çok fazla alacağımız sıvılar vücudumuzun iç dengesini koruyan madensel tuzların bileşimini bozarak ciddi sıkıntılara neden olabilirler.

Hele hele taşların eritilmesi, böbrek iltihaplarının kurutulması, ve zehirlerin atılmasının bitki özleriyle sağlanması hayli gülünç, bir o kadar da kamuoyunun yanıltılması açısından tehlikeli

BÖBREKÇİ GELDİ HANIIM !

Sağlığımız

olabilecek söylemler. Demek ki bu ürünlerin tanıtım günler diliyorum
ve reklamları karşısında dikkatli ve sorgulayıcı olmamız gerçekten çok önemli. Dr Haluk Özçelik

Bir sonraki buluşmamıza dek sağlıklı ve mutlu

[Home/Ana Sayfa](#)

ANNOUNCEMENT

Turkish Society of Canada is very pleased to introduce **Dr. DANIS "BE UNREASONABLE" AWARD.**

"The reasonable one adapts to the existing world around them.

The unreasonable one expects the world to adapt to them.

Therefore world progress depends on the unreasonable..."

Dreams are born of great enthusiasm and energy. But they often die a silent death, diminished by "reasonable" fears, decisions and pressure from many sources. Without a healthy dose of unreasonable ideas, expectations and action from our youth we are doomed to inherit a stagnant society.

This \$1,000 award is designed to encourage the future explorers; the pioneers; those brave enough to have dreams that are inspirational and courageous. The ones who will exceed societal limits, defy norms and above all dare to be "unreasonable".

The Dr. Danis award is not based on financial need nor past academic achievement. It is merely an "inspiration for inspiration".

The application deadline is October 14, 2012 at 12:00 a.m. (midnight).

The application and essay must be sent by email to the following email address:

beunreasonableaward@turkishcanada.org

Please refer to the **Application form** (including Award Terms and Conditions) for more information on how to apply.

Turkish Society of Canada: www.turkishcanada.org

Dr. Mehmet Danis: <http://mehmetdanis.blogspot.com>

Interview with Dr. Roma Chumak-Horbatsch**Sevda Akıllı, PhDc****Çocuk Gelişim ve Aile Uzmanı****M**erhaba Sevgili Telve Okuyucuları,

Bu ay sizler için Dr. Roma Chumak-Horbatsch ile çalışmalarını üzerine kısa bir söyleşi yaptık. Dr. Chumak-Horbatsch Ryerson Üniversitesi'nde 'Early Childhood Studies' bölümünde profesör. Bizim kendisini seçmemizin en büyük nedeni ise dil gelişimi üzerine yaptığı çalışmalar. Dr. Chumak-Horbatsch aslında bizim toplumumuzu çok yakından ilgilendiren çalışmalar yapıyor. Dr. Chumak-Horbatsch'in uzmanlık alanı Kanada'da göçmen ailelerde büyüyen çocukların dil gelişimi. Söyleşide okuyacağınız gibi kendisi anne-babanın ana dilini çocuklarına öğretmesini şiddetle tavsiye ediyor. Çift dilli çocukların zihinsel gelişimde, özellikle de çok yönlü düşünmede, tek dilli çocuklara oranla çok daha avantajlı olduğunu tekrar tekrar belirtiyor. Lafı fazla uzatmadan söyleşimize geçiyorum.

SA- Can you briefly introduce yourself and your work to our readers?

RCH: My name is Roma Chumak-Horbatsch. I work as an applied linguist at Ryerson University's School of Early Childhood Studies. The focus of my research is the young immigrant child who finds herself in a childcare centre or school and doesn't know the classroom language. My primary focus is literacy and language learning, like what happens to these young immigrant children, who are they, what do teachers do with them, how do teachers understand them, does existing curriculum have room for them to meet their needs, and even before that, understand what is it that they need.

SA: You have this website called "mylanguage.ca". Can you describe this website a bit?

RCH: It is a Ryerson Website called mylanguage.ca and I established that website because I met many parents who are immigrant parents and by immigrant I mean parents who came to Canada some time ago and brought their young children

with them or their children were born here but the home was not English speaking. And, these parents were very concerned about their children's language. They were very anxious and concerned that their children would learn English and forget their home language. They have approached me and asked what they should do. They wanted two things for their children: (1) they wanted their children to be speakers of the home language so they can communicate with their parents and extended family, and (2) at the same time, they wanted their children to learn English and succeed in Canada. So, I started running studies with them. These studies showed me something very interesting: these parents wanted these two things but I wondered whether both parents wanted the same thing. The finding was that moms were very concerned that their children would forget the home language. On the contrary, dads were more concerned about their children's learning English and succeeding at school. So, I established that website (www.mylanguage.ca) to guide both parents. Our main message on that website is 'Hold on to Your Home Language'.

SA: And, why is that? Why do you encourage parents to hold on to their home language?

RCH: Because the home language is a part of the child's growing and changing identity. They are in Canada, they are in an English speaking school or child daycare centre but they are not solely 'Canadian'. When a child is growing up, if you take the home language and slice it out, you are actually slicing out a part of child's identity. And, I think that this is problematic. If you slice the home language out, you can negatively impact the communication in the home. That is, children will of course learn English faster than their parents. Then, the whole authority piece, the relationship between children and parents, may start suffering. The children will start looking at their parents as old-fashioned and sort of they are out of the loop. When the authority is undermined, you are going to have problems in the family, especially in the adolescence years. I actually found this very pattern in my studies. In the studies that I have done I found that when children stop using their home language, when children reach adolescence, they start telling their parents 'I don't need to

Interview with Dr. Roma Chumak-Horbatsch

do what you say. I speak better English than you!' . In these cases, the home language is being used as a rebellion tool by teenagers. Parent's authority is shaken. And you know, when the authority between parents and children are not stable, that can be problematic.

SA: Some parents believe that two languages would burden children and decide to teach their children English only. What would you say about that?

RCH: Yes, sadly some parents believe that more than one language would overload children, would confuse them. But the research tells us clearly this is not the case. In the right conditions, children could manage two languages just like they manage one.

SA: Children speak and hear English all the time out of home. Parents may have to work pretty hard to teach their children their home language. What are some of the things you recommend parents when teaching the home language?

RCH: Yes, they have to make a big effort to maintain their home language. You have to read to the children in your own language, in Turkish in your case for instance. You have to talk to them about your country of origin and you have to take them there so that they will see that people are using that language on a daily basis. Because, when they use Turkish at home and everything else is in English, then there is a difference between the importance of each language. Children should understand that people are also using Turkish on a daily basis, like to eat, to argue, to communicate in Turkish. They should understand that Turkish is alive. Parents have to work very very hard on that. Finding families who speak the same language, arranging play dates, encouraging children to use their home language in those play dates, and looking for a babysitter who is a speaker of the home language could be some of the many examples. You get the idea: parents have to make huge efforts to maintain the home language.

SA: It is a huge effort on parents' part. What would be some of the gains?

RCH: If your children become, what is called, balanced bilinguals (you speak only Turkish at home and they speak English outside of home for instance), then they will reap benefits. We know that bilingual children think differently, their brains function differently, they are more open to learning new languages, they are aware of language differences, they play with language and they do better at school. Why? Because their thinking patterns are what is called divergent. They look wider. They know that objects have two names. They are more open in their thinking. They have linguistic and cognitive advantages. Moving to the pragmatic reasons. Very simple one: there are advantages when your children are applying for a job. Their chances are wider.

So, these are the good news. The bad news is well, it is very difficult for parents. They are working outside the home, the kids have media, tv, all in English. So you have to take the time to read, share the language and demonstrate to them that Turkish is worth knowing. If you send them to Saturday school (heritage language school) and hand over the responsibility of teaching your child the home language to these teachers, the news is your child is not going to learn your home language. Two hours in a week won't be enough for your child to learn the home language fully. Heritage language programs can work as a supplement. It is an add-on. It is not a replacement. It is very very important. And I wanted to emphasize this as many parents believe that heritage language programs will be enough for their children to learn the language.

SA: We have been talking about what happens at home. Obviously, what parents are doing is very important, but do you think schools or daycares can also somehow support children's bilingual identity?

RCH: Yes, of course. Actually this is what I have been investigating recently. I have been visiting schools, daycares and observe how teachers approach to these children. Good news is in Ontario, teachers are aware that the home language is important. If you go to outside of Ontario, like the U.S. or Europe, the home language is not given any importance. But

Interview with Dr. Roma Chumak-Horbatsch

here, teachers know that the home language is a part of child’s identity and they ask for guidance. They at times don’t know what to do with the home language. Therefore, I sat down and wrote a book specifically for supporting professionals working with immigrant children. My book is called ‘Linguistically appropriate practices: A guide for working young immigrant children’. And this is a “how-to” book. There are fifty activities there. For example, if a child comes in speaker of Farsi language, let’s say. Everybody is making name cards on the very first day. Why can’t you make one side of the card in home language? One side written in English, one side written in Farsi for instance. The point of the whole book is for teachers to include and validate the home language. They communicate to children that your home language is important. If that validation comes from school, it reinforces what is learned at home. Or, another activity in the book, if you are reading a story and you stop in the middle and ask the kid ‘how do you say water in Turkish?’. Look what is happening here: the teacher is telling this kid that we care about your home language, we don’t know it, we are in the role of learner and you we want to know about it. What a great validation!

You see, educators spend hours and hours talking about child centered education, whole child, and then they slice out the home language. When you are slicing out the home language, you are slicing out a part of the child. Now, we are trying to integrate this in the curriculum. We piloted the program twice and one Korean mother told me all of a sudden, her child became so interested in knowing about the names of objects in Korean. A new interest develops into the home language and this will only result in bilingualism. This is also great for monolingual Anglo children because they may become more interested in learning more languages!

SA: My last question is on parents’ concerns about their children’s learning English. Many Turkish families are concerned that their children would not be prepared for school if they speak only Turkish at home. Could you talk a bit more about that?

RCH: As I mentioned earlier, children are not

confused when learning two languages. They may need some preparation before going to the day care or JK but the chances are they are not going to need much preparation because they will have a passive knowledge of English. Everything around them is English so they would have some preliminary knowledge of English. They can prepare children by telling about languages such as ‘we speak Turkish at home, it is our family’s language but in addition to that, you are going to school where English is used and you are going to do both. You speak Turkish at home and you speak English outside and at school’. I also urge parents to talk about bilingualism, such as ‘You will speak two languages and it is going to help you in life, when you go to Turkey, you will have no problem talking to anyone’. Also, I encourage parents to have language rules: “for instance, at home, we speak Turkish. This is the rule of our family”. Also, parents should not forget this: children’s motivation of learning English is so strong. It is stronger than learning their home language. English is everywhere. Motivation of learning English is very strong and learning a language is all about motivation. Motivation is everything. They will learn English because English is everywhere and they are motivated. This is the easy piece. The difficult piece is to maintain your home language.

Thank you very much Dr Chumak-Horbatsch.

Çocuklar nasıl iyimser yetiştirilir? İyimser olmak neler kazandırır? Yazı Dizisi Bölüm II

Çocuk ve Aile

Sevdâ Akıllı, PhDc

Çocuk Gelişim ve Aile Uzmanı

Merhaba Sevgili Telve Okuyucuları,

Geçen ay belirttiğim üzere, iyimserlik yazı dizimizin devamı ile karşınızdayım. Bu ay iyimser çocuk nasıl yetiştirilir ve iyimser olmak çocuğa şimdiki ve ileriki yaşantısında neler kazandırırın üzerinde duracağız.

İyimser çocuk nasıl yetiştirilirle başlayalım. Geçen yazıda annenin olumsuz olaylara yaklaşım tarzının ve büyüklerin çocuğa karşı takındıkları tutumların çocuğun bakış açısını şekillendirdiğinden kısaca bahsetmiştim. Bu yazımda ise özellikle büyüklerin çocuğa olan yaklaşımları üzerinde durmak istiyorum.

Geçen ay çocuklarımıza yaptığımız eleştirilerin onları oldukça derinden etkileyebileceğinden ve hayata iyimser ya da kötümser bakış açısıyla bakmalarına neden olabileceğinden bahsetmiştim. Çocuğunuz bir hata yaptığında ya da hoşunuza gitmeyen bir davranışta bulunduğu anda ona nasıl yaklaşıyorsunuz? Neler diyorsunuz? Bunu durup bir düşünmenizi isteyeceğim sizden şimdi. Hatta bunu kolaylaştırmak için bir örnek vereyim: Yoğun geçen bir günün sonunda, işten eve yorgun argın geldiniz, kafanız işte uğraştığınız problemlerde hala. Tek istediğiniz, yemeğinizi yemek, duşunuzu almak ve uyumaya hazırlanmak. Yemeğinizi yediniz. Her akşam olduğu gibi 10 yaşındaki kızınızın ödevlerini kontrol ediyorsunuz. Kızınız ödevlerini bitirmiş ve yatmaya hazırlanıyor. Matematik ödevine bir bakıyorsunuz ki, ödev hatalarla dolu. Kızınız kesirler konusunu hiç anlamamış gibi duruyor. Sizin erken duş ve uyku hayaliniz uçup gitti. Kızınıza kesirleri anlatmanız gerek şimdi ve bu da en az bir saat demek. Şimdi düşünün, kızınıza o an ne dersiniz? "Ayşe, matematik ödevin hatalarla dolu. Öğretmenini dinlemedin mi derste? Yok yok, ne kadar uğraşsak da nafîle ama neyse. Matematik belli yetenek ister. Lütfen gel buraya beraber üzerinden geçeceğiz." mi dersiniz ya da "Ayşe,

matematik ödevin hatalarla dolu. Öğretmenini dinlemedin mi derste? Şimdi lütfen gel buraya beraber üzerinden geçeceğiz" mi? İki yaklaşım da, erken yatma hayalleri suya düştüğünden hafif kızgın olan bir ebeveyni yansıtıyor ama sadece ilk yaklaşımda kızınıza bir düzine negatif mesaj veriyorsunuz. İlk örnekteki negatif mesajları görebiliyor musunuz? İlk negatif mesaj ilk cümlelerin sonundaki 'her zamanki gibi'. 'Her zamanki gibi' diyorsunuz ve kızınızın ödevindeki hatasının sürekli tekrarlandığını ima ediyorsunuz. Peki kızınıza ne mesajı veriyorsunuz burada? Verdiğiniz mesaj şu: "Sen sürekli hata yapıyorsun ve beni hayal kırıklığına uğrattırıyorsun". İkinci olarak "Yok yok, ne kadar uğraşsak da nafîle ama neyse" diyerek kızınıza gelecekte de kendisini geliştirmesinin pek mümkün olmadığını öğretiyorsunuz. Üçüncü olarak "Matematik belli yetenek ister" diyorsunuz ve kızınızın başarısızlığını kişiselleştiriyorsunuz yani yeteneği olmadığı için başarısız oluyor kızınız. Kısacası birkaç cümlede kızınıza "Beni sürekli hayal kırıklığına uğrattırıyorsun. Gelecekte de kendini geliştirmenin mümkün olduğuna inanmıyorum. Zaten yeteneğin yok, kendini nasıl geliştireceksin ki yeteneğin olmadan" diyorsunuz. Gerçekten vermek istediğiniz mesaj bu mu kızınıza? Hiç sanmıyorum. Ancak sizin dediklerinizden kızınızın duyduğu bu maalesef. İkinci mesajda ne duyuyor peki kızınız: "Matematik ödevimde hatalar var ve annemle ödevimin üzerinden geçeceğiz". Evet, aynen vermek istediğiniz mesajı duyuyor. Hatanın sürekli olduğunu ima etmeler yok; kızınızın yeteneklerine ya da zekasına yapılmış bir eleştiri yok; gelecekte bu hatanın tekrarlanacağına dair bir ima yok. Birbirinin benzeri iki cümleden, ne kadar farklı anlamlar çıkabiliyor değil mi? İlk cümle kızınızı kötümser bir çocuk yapabilecekken, ikinci cümle kızınızı kötümser yapabilecek herhangi bir unsur barındırmıyor. İlk yazımdan hatırlarsanız, kişileri iyimser ya da kötümser yapan olumsuz olaylara nasıl yaklaştıkları idi. Olaylara yaklaşımların kişileri "devamlılık (permanence)", "yaygınlık" ya da "genelleme (pervaşiveness)" ve "kişiselleştirme (personalization)" unsurlarını kullanıyorlardı ve bu unsurları nasıl kullandıkları hayata nasıl yaklaşacaklarını belirliyordu. Bu unsurları daha detaylı okumak için ilk yazıma dönebilirsiniz.

Gelelim, yetişkinler olarak yaptığımız başka bir

Çocuklar nasıl iyimser yetiştirilir? İyimser olmak neler kazandırır? Yazı Dizisi Bölüm II

Çocuk ve Aile

davranışa. Sanırım çocuğumuzu nasıl eleştirdiğimizin çocuğun benlik algısını etkilediği konusunda hepimiz hemfikirizdir. Peki ya size çocuğunuzu nasıl övdüğünüzün de çocuğunuzun kendisini nasıl gördüğünü ve yaşantısında olaylara nasıl yaklaştığını etkilediğini söylesem? Evet, övgülerimizle de çocukları etkileyebiliyoruz. Prof. Carol Dweck'in çalışmaları bize, farklı övgülerin çocukları farklı etkilediğini gösteriyor. Dr. Dweck değiştiremeyecekleri yetenekleri övülen çocukların (örneğin, zeka, fiziksel görünüş gibi) başarısızlık karşısında çok çabuk moral bozduklarını ve övülen yetenekleri her neyse o yeteneklerini sorumlu tuttuklarını bulmuş. Örneğin, çocuğunuz birşey başardığında, *'oğlum ne kadar zekisin', 'çok zekidir benim çocuğum', 'bak gördün mü? Ayşe Hanım'ın oğlundan çok daha zekisin'* gibi tepkilerle karşılaşıyorsa, başarısız olduğunda da *"bu işi yapabilecek kadar zeki değilim demek ki"* diye düşünüyor ve kötümser bakış açısına daha yatkın oluyor. Ancak, yetenekleri ile değil de çabaları ile övülen çocuklar, hem başarısızlık karşısında çok çabuk moral bozmuyorlar, hem de hayata karşı çok daha iyimser ve dirençli duruyorlar. Çabasıyla övülmeye örnekler ise *"kızım çok çalıştın ve güzel bir karne getirdin, aferin sana"; "derslerinde çok çabaladığın için öğretmeninden övgü aldın. Harika bir iş çıkardın"; "hiç yılmadan çalıştın ve başardın. Aferin canım oğlum"* gibi.

Şimdi gelelim yazımızın ikinci kısmına, iyimser olmak gerçekten çocuğunuza birşey katacak mı? Yoksa iyimserlik popüler psikolojinin şişirdiği bir balon mu sadece? İyimser bakış açısı pek çok olumlu şeyi de beraberinde getiriyor. Bu kısımda, iyimserliğin etkisini objektif olarak yansıtmak için sadece bilimsel araştırmalardan gelen bulguları sunacağım. Bu çalışmaların hepsi yine ilk yazımda bahsettiğim Dr. Martin Seligman'dan geliyor. Dr. Seligman'ın çalışmalarını ve çalışmalarından çıkan bulgularını uzun uzun açıklamıştım ilk yazımda. Seligman ve arkadaşları iyimser ve kötümserleri hayatın farklı alanlarında incelemişler. Buldukları ise gerçekten çok ilginç. Bulguları numaralandırarak sıralıyorum: (1) kötümser kişiler, şaşırtıcı olmayacak şekilde, depresyona daha yatkınlar; (2) kötümserler herhangi bir alanda engellerle karşılaştıklarında hemen pes etmeye çok meyilliler;

(3) kötümser kişiler kendileri hakkında sürekli kötü düşünüp, kötü hissediyorlar; (4) kötümserlerin sağlığı iyimserlere oranla daha bozuk; (5) kötümserler daha kısa yaşam süresine sahipler; (6) kötümserlerin daha az arkadaşları var (kim yanında sürekli negatif birini ister ki?) ve son bulgu (benim en çok ilgimi çeken bulguydu bu) (7) kötümserler olaylar sonunda haklı çıktıklarında dahi (yani kötümser düşünüp kötü sonuçlarla karşılaştıklarında) iyimserlerden (iyimser düşünüp kötü sonuçlarla karşılaşanlardan) daha kötü hissediyorlar.

Bu yazıyla, iyimserlik serimizi de bitirmiş bulunuyoruz. Umarım yazıyı keyif alarak okudunuz. Çocuk gelişimi üzerine görmek istediğiniz yazıları ya da merak ettiğiniz konuları benimle paylaşırsanız çok sevinirim.

Emailim: sevda.akilli@yahoo.ca

Yazın son günlerinin tadını çıkarmanızı diliyorum. Gelecek ay görüşmek üzere herkese bol neşeli ve iyimserlikle dolu bir ay diliyorum.

Imagine an Army of Them....

Be Un-Reasonable

Dr. Mehmet Daniş, DDS, MSc, BSc, Captain (Ret.)CF

Last week a 14 year old girl swam across the entire span of Lake Ontario. No, this is not a typo. She was 14 and not a fish. Her name is Annaleise Carr. Born in 1998. So much for the over-used cliché "kids these days don't know the meaning of hard work".

It's difficult to remember my biggest challenge or accomplishment at 14.

I do know one thing though, I had never heard of the like of Analeise. Perhaps if I had, my aspirations would have been loftier and my arrogance (of youth) would have been less. I might have studied harder, longer. I might have complained less, worked more.

I definitely would have watched less TV.

The resolve of this young lady to overcome such physical hardship and mental stress is unimaginable. Usually such acts of valour and stamina are synonymous with images of muscle bound masculine figures with brows weathered and marked by years of experience and wisdom. Poster Boys for Rolex watches or Land Rover Jeeps, perhaps a Gillette commercial or Old Spice Deodorant ? The stamina of a Lance Armstrong WITHOUT the doping allegations. It must take one rough, tough son of a B to conquer such a swim right? Guess not. No, Miss Carr looks like an average, well, 14 year old girl.

Reflecting now on my 14th year of life, I vaguely remember the Olympics of 1988.

Many of us were impressed by Ben Johnsons performance. For a few hours

until the truth was exposed. As it seem to be for Lance Armstrong today. Not the most motivating stories for aspiring young athletes to say the least.

While most of the adult athletes we observed in the London Olympic Games have us still holding our collective breath in case a single blood or urine sample eventually reveals another embarrassment, the only hormone problem Annaleise will have to face is her acne for the next few years. That is until she "grows up" and perhaps strives to conquer greater challenges. (Unless of course someone convinces her to be reasonable.)

Although I have experience in endurance events myself, I must take my hat off to Annaleise. In desert racing there are many perils. However, it would take hours to meet your death in the heat of the desert. It only takes 4 minutes to drown. And in 27 hours, one can find may of 4 minute intervals.

It's not easy inspiring youth at the age of 38. Its just another "old person" doing grown up things. My stories of my childhood are ancient history. The 80's are Plato, Socrates, for today's youth. It's easy to ignore a "senior citizen" when you are young. But a 14 year old girl, swimming for 27 hours? Turns some heads. Front page news for a day in fact.

But is it enough? How much attention do we give to these brilliant few?

I fear the answers is, not enough. So there is an injustice for the likes of Miss Carr.

There are no endorsements for her to profit from, not even a medal.

The 52 km swim was not on TV and you can't buy the collectors edition of her swimsuit. She will most likely not make a dime from her record breaking swim.

But don't yawn so fast. There is more to the story. She raised \$100,000 for Camp Trillium, a childhood cancer support centre. Despite not raising enough of the spotlight on herself. A kid raising \$100,000 for kids, what a concept.

Can you imagine an army of these kids? Or a whole generation? Imagine unemployment rates and obesity demographics on museum walls instead of

Imagine an Army of them....

Be Un-Reasonable

the front pages. I know it's a dream, but what a dream it is.

<http://mehmetdanis.blogspot.com/>

ANNOUNCEMENT

ARTA GALLERY

Presents Paintings By

CEM BASARIR

Group Show

August 30 - September 11, 2012

The Distillery District
14 Distillery Lane
Toronto, ON M5A 3C4

416-364-ARTA (2782)

Gallery Hours:
Mon. - Fri. 11 AM to 6 PM
Sat. 11 AM to 7 PM
Sun. 11 AM to 5 PM

[Home/Ana Sayfa](#)

BİSİKLETLERLE KANADA**Bisiklet Sevdası****Erkan Sarıoğlu**

Yıllardır bisiklete karşı çok büyük bir sevgim olmuştur. Bisikletin gerçekten çok faydalı ve güzel bir spor olduğuna inanırım. O yüzden bunu kendime bir hobi olarak seçmişimdir.

Uzun bir süreden beri kafamı devamlı meşgul eden bir fikir vardı. Bu fikir, Kanada'yı bir uçtan öbür uca bisikletle geçme hayaliydi. Yıllar boyu bu fikir sonunda bir tutkuya ve kesinlikle erişmem gerektiğini hissettiğim bir hedefe dönüştü.

Kanada, Batı'da Pasifik Okyanusu'ndan Doğu'da Atlantik Okyanusu'na kadar uzanan ve 10 milyon m²'ye yakın olan yüzölçümü ile toplam yüzölçümü açısından dünyanın ikinci büyük ülkesi olduğundan bu hayal gerçekleştirilmesi bayağı zor olan bir hayaldi benim için. Fakat insanoğlunun kendi iradesiyle ve azmiyle yapamayacağı şey yoktur düşüncesinin ardına sığınarak kendimi bu konuda eğitip, yetiştirip bu hayali gerçekleştirme hazırlığına girmem çok uzun sürmedi.

Araştırma konusunu çok sevdiğim ve her zaman her hangi bir konuda araştırma yaptığımda çok ayrıntılı çalışmayı sevdiğim için 2000 yılının başında bisikletle turlama konusunda epeyi bir araştırma yaptım. Uzun yıllar hep bisiklete bindim fakat bu genellikle eğlence kabilinden sürüşlerdi ve kullandığım son bisiklet yirmi senelik sıradan basit bir bisikletti.

İlk olarak bir tur bisikleti almam gerektiğine inandığımdan bu konunun üstüne eğildim. Yol bisikleti veya dağ bisikleti alanında çok çeşitlerin bulunmasına karşın tur bisikleti alanında kısıtlı birkaç isim var. Bunlar Surly Long Haul Trucker, Trek 520, Devinci Caribou ve birkaç tane daha başka Cannondale, Giant, Fuji filan gibi markalardır. Benim araştırmamın neticesi beni Trek

520'ye doğru yöneltti ve sonunda Yağmur Ormanı Yeşili renginde bir Trek 520 Touring Series bisikleti sahibi oldum. Bu bisiklet 27 vitesli olup, önde Shimano 105 modeli 3'lü aynakol (32-42-52 dişli aynalar), arkada da yine Shimano'nun 9'lu (11-32) arka dişlisi vardı. Kadrosu 'Chromoly' denilen çeliktendi, dayanıklı olup yoldaki sarsıntıları karbon veya alüminyum bisikletler gibi hissettirmeyen cinstendi. Diğer parçaları hem yol hem de dağ bisikleti karışımı donanımını içeriyordu. Mesela frenler dağ bisikletlerinde kullanılan Avid Single Digit 5 marka V-Frenleriydi fakat gidon yol bisikleti gidonu tipinde Bontrager Select modeli ve aşağı kıvrık şekildedeydi. Dış lastikler hem düz yol hem de toprak yolda sürülebilecek türde 700x35C ölçülüydü. Vites değiştiricileri Shimano Dura-Ace marka ve gidonun sonuna takılan cinstendi.

Bisiklet araştırmamdan sonra ikinci olarak da uzun mesafe turları düzenleyen kulüpleri araştırmaya başladım. Bu tür turları organize eden 'Tour du Canada' adlı bir kulübe üye oldum ve uzun mesafe bisiklet sürmelerim başladı. Bu kulübün ayrıca 'Cycle Canada' adı altında düzenlediği organize turlar vardı. Bunlardan bir-iki haftalık turlara katıldım. Erie gölü ile Ontario gölünün Kanada sahillerini dolaştım. Sonra Kanada'nın en dik dağları olan Atlantik eyaletlerini kapsayan bir tur yaptım. Bu turun sonunda en azından Kanada turunu deneyebileceğime inandım.

Fakat bu arada bisikletimin bazı donanımını değiştirmenin faydalı olacağını da anladım. Bunlardan ilki gidon sonunda olan vites değiştiricilerini ve fren kollarını Shimano 105 STI kombine fren/vites kolları ile değiştirmek oldu. Bu bana büyük bir kolaylık sağladı çünkü yokuş yukarı çıkarken vites değiştirmek için hiç zorlanmadan ve ellerimin şeklini hiç bozmadan bir parmak hareketi ile vitesi değiştirebilecektim. İkincisi de kullandığım seleyi değiştirmek oldu. Her ne kadar jelli seleler yumuşak gibi görünse de uzun süre üstünde oturunca yine de selenin sert kısımlarını

BİSİKLETLE KANADA

hissediyorsunuz ve rahatsız oluyorsunuz. Bunun yanısıra neredeyse yüz kırk senelik geçmişi olan İngiltere yapımı ünlü Brooks marka deri (kösele) selesler her ne kadar ilk başta çok sert gelse de belirli bir süreden sonra vücudunuzun anatomisini alıyor ve kullandığınızda hiçbir sertlik hissettirmiyor. Neticede benim bisikletle gelmiş olan Trek CRZ+ marka selemi tüm uzun mesafe bisiklet sürücüleri camiasında güvenilirliği ispatlanmış olan bu Brooks selesi ile değiştirdim ve hiç de pişman olmadım.

Yaptığım diğer bir değişiklik de ön aynalarda ve arka dişlilerde oldu. Bisikletle uzun mesafe turuna çıktığınız zaman yanınıza gerekli yiyecek, içecek, giyecek, yedek parça, vs. aldığınız için ağırlığınız belirli oranda artıyor. Bu ekstra ağırlıkla dik yoluşları çıkmak epeyi zorlu olabiliyor. Bunu kolaylaştırabilmek amacıyla ben öndeki aynaları 30-42-52 dişlilerinden 24-38-48 dişlilerine ve arka dişlileri de 11-32'den 11-34'e değiştirdim. Böylelikle tırmanmak için ön ve arka dişliler arasında çok uygun bir orantıyı elde etmiş oldum.

Bisiklet Sevdası

Tabii bu tür mekanik değişiklikler bana bisikletimle ilgili avantajlar sağladı. Fakat bunun yanısıra benim fiziksel olarak da avantajlı bir duruma gelmem ve böyle bir tura tam olarak hazırlanmam şarttı.

Neticede uzun yıllar hayalini kurduğum Kanada'yı bisikletle katetme konusuna 2010 Mayıs'ında emekli olduktan sonra büyük bir ciddiyetle eğildim. Eşim zorlanmasına rağmen bu idealimi gerçekleştirme konusunda bana büyük destek verdi. Bu, emekliliğimin ilk büyük projesi oluyordu.

Üyesi olduğum 'Tour du Canada' kulübü 1988'den beri her yıl Kanada turunu organize ediyor ve bu tur (TdC) dünyada geleneksel olarak düzenlenen en uzun organize tur olarak biliniyor. TdC'ye her yıl dünyanın her bir yerinden başvurular oluyor ve genellikle 38 bisikletçi seçiliyor. Seçilebilmek için de bir sene öncesinden başvurmak gerekiyor. Ben de 2011 senesinin turuna başvuruyu bir sene öncesinden yaptım ve kabul edildiğimin haberini aldığımda dünyalar benim oldu. Bu haberin üstüne çok sistematik bir şekilde hazırlanmalara başladım. Hergün mesafeyi arttırmak suretiyle uzun mesafe bisiklet sürdüm, çeşitli ağırlık çalışmaları ve egzersizler yaptım. Bu arada 10 kilo daha zayıfladım. Sıcak, soğuk, yağmur, kar demeden antrenmanlarıma devam ettim. Kanada turundaki en uzun mesafeli günleri simüle edebilmek için tura üç hafta kala Toronto-Barrie arasında bir hafta sonu tur yaptım. Bu tur gidiş ve dönüş 160'ar km idi ve iki günde toplam 320 km yaptım. Sonunda tur öncesi Ocak-Haziran 2011 arası toplam 3,200 km yaparak son hazırlıklarımı tamamladım. Kendimi hem fiziksel hem de zihinsel olarak hazır

BİSİKLETLE KANADA

görüydüm fakat yine de içimde bir korku, bir huzursuzluk ama aynı zamanda da büyük bir heyecan vardı.

Tüm yolculuk planlarım hazırды. 18 Haziran'da çıkıp 5 Eylül'de dönecektim. Biletlerimi ona göre aldım. Fakat bu arada 12 Haziran'da duyduğumuz bir habere göre Air Canada işçileri ve onların sendikaları uzun bir süreden beri yapmış oldukları sözleşme görüşmeleri bir yere varmayınca aniden grev kararı aldılar ve 13 Haziran'a kadar işverenle aralarındaki farklılıkları gideremezlerse 14 Haziran'da greve gideceklerdi. Esasında gerekli seyahat ve sağlık sigortalarımı almıştım fakat planlarım alt üst olursa bu beni son derece üzecekti. Air Canada yetkilileri verdiği demeçlerde, yolcuların bagajsız olarak seyahat etmelerini öneriyorlardı. Bu benim için kesin geçersiz bir durumdu çünkü yanımda hem tüm kamp malzemelerimi ve şahsi eşyalarımı taşıyan büyük bir spor çantası, hem de içinde bisikletimi ve bisikletimle ilgili her türlü malzemeyi sığdırdığım büyük boyda olan özel bir bisiklet kutum vardı.

Eğer gideceğim havayollarını değiştirmem gerekirse bu bana epeyi bir sorun yaratacaktı çünkü her havayolları bisiklet kabul etmiyordu ve, etse bile hem ücretleri hem de taşıma şartları değişik oluyordu. Elden birşey gelmiyordu, tek yapacak şey oturup kararı beklemektir.

Bisiklet Sevdası

Bu arada başka bir sorunla daha uğraşıyordum. Bu da tur organizatörleri tarafından bize verilmiş olan sıkı talimatları takip ederek çantamı hazırlamaktı. Götürebileceklerimiz için bize iki adet küçük çamaşır sepetini ölçü olarak vermişlerdi ve beklentileri şahsi eşyalarımızın hepsinin bu iki küçük sepete sığabilmesiydi. Bunun ardında yatan gerekçe de tur boyunca tüm bisikletçilerin kamp malzemelerini ve şahsi eşyalarını taşıyacak bir kamyonun oluşu ve bu kamyonun yarısından ayrılmış bir bölümünde rafların olması ve her bisikletçiye bir raf ayrılması. Raflara da her bisikletçinin şahsi eşyalarının iki sepet içinde sığabilmesi.

2011'de 23üncüsü düzenlenen ve resmi olarak 7,710 kilometre olan bu tur bizi Kanada'nın 10 eyaletinden geçirecek. Bu turda bir de seçmeli olarak 'Mile 0' ayağı var. Bu iki günlük tur bizi Vancouver şehrinden alıp Vancouver adasındaki Victoria'ya ve ona yakın olan 'Mile 0' noktasına götürüp tekrar geri Vancouver'a getiriyor. Bundan amaç Kanada'yı Pasifik Okyanusu'ndan Atlantik

BİSİKLETLE KANADA**Bisiklet Sevdası**

Okyanusu'na kadar bağlayan ve dünyanın en uzun milli otoyolu olarak bilinen Trans Canada Otoyolu'nun Kanada'nın en Batı noktasındaki sıfırıncı milinden başlamak. Bu 'Mile 0' turu toplam mesafeye gidiş dönüş bir 160 km eklediğinden ve Kanada turu boyunca yapacağım ilave gezinti ve yan turlarla tahminimce tur sonunda toplam 8,000 km'yi bulacağım.

Bu tura dünyanın çeşitli ülkelerinden toplam 38 bisikletçi katılıyor. Bu tahminimce çoğu kişi için aşılması zor büyük bir mücadele olacak veya en azından benim için kesinlikle hayati bir mücadele ve unutulmaz bir serüven olacak. Benim küçüklükten bisiklete karşı daima bir tutkum olmuştur. Fakat bu son on sene içinde yaptığım uzun mesafeli turlardan sonra doğayı ne kadar çok sevdiğimi, bisikletle ona ne kadar yakın olabildiğimi ve değişik yerleri görmekten çok zevk aldığımı anladım. Tabii bunun yanı sıra benim şu ilerleyen yaşımda fiziksel olarak aktif olmamın ne kadar önemli olduğunu ve bisiklet sporunun da sağlığıma ne kadar yararlı olduğuna değinmeden geçemeyeceğim.

Bu arada günler ilerliyordu ve hareketime beş gün kalmıştı. Evdeki belirli işleri de gitmeden önce tamamlamaya çalışıyordum. Çimleri kestim, bahçeyi ve çiçekleri yaz için hazırladım. Çimler yeşerip, çiçekler tomurcuklanıyordu. Yaz başlıyordu ve ümidim çok sıcak olmaması idi. Fakat hava tahminleri tam aksinden bahsediyordu, sıcak ve kuru bir yaz!

Tam bunları düşünürken 14 Haziran'da Air Canada işçileri grev başlattı. Ben her ihtimale karşı B planını da düşünerek diğer alternatiflere baktım, Fedex, Purolatör, UPS, Greyhound gibi fakat hiçbirini bisikletimi ve bagajımı zamanında gideceğim yere ulaştıramıyorlardı. Aynı zamanda da fiyatları \$300-\$700 arasıydı ki bu ücreti ödemem gerekirse bayağı canım sıkılacaktı. Air Canada'ya telefonla ulaşım daha fazla bilgi almaya çalıştım fakat kimseye ulaşmak mümkün değildi. Bunun üstüne atlayıp hava alanına gittim ve Air Canada'nın yetkilileri ile

görüştüm. Söylediklerine göre herşey normaldi ve kimse grevden etkilenmeyecekti, görüntüye göre de durum öyleydi. Fakat tam benim uçacağım gün belli olmaz bir aksilik yapabilirlerdi işçiler. Her neyse, tam eve dönerken radyoda güzel haberi duydum. Grev sona ermişti ve işçiler 17'sinde işe döneceklerdi. Şansıma bir günle durumu kurtarıyordum ve çok sevinçliydim.

Bunu kurtardım ama bu arada grevde olan Canada Post yüzünden iki hafta önce ısmarladığım ve yolda ayak bileğime takacağım RoadID bantı henüz elime geçmemişti. Bu bant tüm kişisel bilgilerimi ve acil durumda kimlere ulaşılabileceği bilgilerini içeren bir banttı. Yine de Air Canada grevinin bittiğine çok daha memnun olmuştum, bu bant olmadan başka yollarla da bilgilerimi taşıyabilirdim.

Bugün son gün olduğundan öğlen eşimle buluşup onu yemeğe götürdüm. Göl kenarında oturup uzun bir süre olacak olan ayrılığımızı konuştuk. 35 senelik evliliğimizde ilk kez bu kadar ayrı kalacaktık. Bu 80 günlük ayrılığı ancak karşılıklı desteklerimizle başaracağımıza değindik, ikimiz de buna inanıyorduk ve ikimizin de çok kuvvetli olması gerekiyordu.

Akşama eşime benim güzergahımı takip edebilmesi için büyük bir Kanada haritası bıraktım. Amaç her konakladığım yeri renkli raptiyelerle haritada işaretlemek. Yarın erkenden hava alanına yollanacağım; istikamet Vancouver, British Columbia - Kanada turumun başlayacağı ilk eyalet. Gelecek sayıda oradan devam etmek üzere...

Erkan Sarioğlu'nu Tanıyalım

1952 doğumlu, evli ve bir çocuk sahibi. Türkiye'den Ankara Koleji ve İngiltere'den University of Tescide, Bilgisayar Bölümü mezunu. Türkiye'de 4 sene PTT Elektronik Bilgi İşlem Merkezinde, 1 sene Genel

Kurmay OBİ Dairesinde ve 1981'de Kanada'ya geldikten sonra da 29 sene Nortel'de IT ve R&D bölümlerinde çalıştıktan sonra 2010 yılında emekli oldu.

Geçmişinde futbol, basketbol, voleybol, yüzme, atletizm, yer jimnastiği ve masa tenisi oynamışlığı olmasına rağmen en sevdiği spor bisiklete binmektir.

Bisikletin gerçekten çok faydalı ve güzel bir spor olduğuna inanan ve doğayı çok seven Erkan son on senedir uzun mesafe bisiklet turlarına merak salmıştır. Erkan'ın yaptığı turlar arasında sayısız hafta sonu turları dışında Windsor'dan Niagara'ya kadar olan Erie gölü'nün Kanada kıyılarını dolaşan ve 6 günde 650 km'lik "Erie Shores" turu ve

2008'de ilk defa gerçekleştirilen ve Ontario'daki Waterfront Trail'i Niagara'dan Quebec'e kadar bağlayan "The Great Waterfront Trail Adventure" türünün 7 günde 750 km'lik ilk geleneksel turu var. Ayrıca Kanada'nın doğu eyaletlerini içine alan 12 günde 1400 km'lik "Tour Atlantic" bisiklet turunu da 2010'da tamamladıktan sonra ailesinin ve yakınlarının büyük desteği ile 2011'de yıllardır hayalini kurduğu Kanada'yı en Batı'sından en Doğu'suna 74 günde 8,000 km katederek geçen "Tour du Canada" yi gerçekleştirdi. Dünyanın her bir tarafından gelen bisikletçilerin katıldığı bu tür dünyada her yıl geleneksel olarak yapılan en uzun organize tur olarak biliniyor. Erkan son 23 senedir yapılmakta olan bu turu bitiren ilk 750 kişi arasına girmiş ilk Türk olma sıfatını da taşıyor.

Erkan ayrıca 2003'den bu yana C-KAP (Canadian Kilometer Achiever Program) programına üye olup 25,000 km'ye erişmişler gurubundadır.

[Home/Ana Sayfa](#)

ANNOUNCEMENT

MARKHAM FAIR

September 27 – 30 2012

Are you a craft person? Creating art or baking? Then the Markham Fair wants to hear from you.

To find out more about the categories you can enter, go to www.markhamfair.ca From there, click on "Fair" and check out the "competitions and contests" sections for the prize books and other information. Prize books can also be picked up at the Markham Fair office, 10801 McCowan Rd. at Elgin Mills Road.

NAKİT KABUL EDİYOR MUSUNUZ? AMAN DİKKAT!**TelVergi****Jerry Çopuroğlu, TEP, CGA**

jerry@jcprofessional.com

Mükelleflerin beyan edilmeyen nakit girişleri uzun vadede olumsuz sonuçlar yaratabilir.

Nasıl mı? Okuyalım..

Kendi adına iş yapan girişimcilere en çok ve sık sorulan sorulardan biri "Çek veya banka kartı yerine nakit kabul ediyor musunuz?" dur . Müşterilerden gelen bu sorunun sorulma amacı büyük olasılıkla iki yönlüdür:

Birincisi, eğer girişimci, nakit kabul etmeye istekli ise, müşteri HST ödemek zorunda olmayacağını varsaymaktadır. Müşteriye göre, satış işlemi nakit olarak yapıldığından, ortada ve kayıtlarda, hiç para izi olmayacağı varsayılarak, kayda geçmiş gelir olmayacak, dolayısıyla da Gelir Vergisi Kurumuna (CRA- Canada Revenue Agency) bildirilmesi gereken vergiye tabi bir işlem yapılmayacaktır.

İkinci olasılık ise, nakit kabul eden girişimci daha düşük bir fiyat için çalışma yapmaya istekli olabilir, çünkü ortada gelir vergisine tabi bir kazanç yoktur. Bu da yapılacak işin maliyetini düşüren bir faktör olarak varsayılır.

Ancak hiçbir şey görüldüğü gibi toz pembe olmayabilir..

Birçok serbest çalışan girişimci nakit ödeme kabul edebilir ancak bunu müşterinin mutlaka beyan edilmeyecek gelir olarak anlamaması gerekir. Nitekim serbest meslek sahibi mükellefin bunu kabul etme nedenleri değişik olabilir. Girişimci nakit tercih edebilir çünkü kendi ürün tedarikçilerine nakit

ödeyerek bazı erken ödeme indirimlerinden yararlanmak isteyebilir. Veya kredi kartı ödemelerinde bankalara ödemek zorunda olduğu, servis ücretlerinden, nakit kabul etmek suretiyle kaçınabilir.

Diğer yandan, nakit alıp da gelirini beyan etmeyen girişimciler aslında, mevcut ve gelecekteki yaşamlarını büyük ölçüde olumsuz etkileyecek bir çok duruma yol açtıklarının farkında değillerdir.

Bu yazımda, neden serbest meslek sahibi mükelleflerin tüm gelirlerini beyan etmekle Kanada'daki yaşamlarında daha avantajlı bir konuma geleceklerini açıklamaya çalışacağım.

Kredi Raporları

Finansal kuruluşlar prospektif banka kredisi kullanıcılarının almış oldukları borcun anapara ve faizini geri ödeme gücü olup olmadığını tespit etmek zorundadırlar. İlgili kurumun kararı genellikle, kredi talep edenin gelir durumu, nakit akışı ve kazanç analizlerine dayanmaktadır. Kredi talep eden kişi veya kurum başvurusu ile birlikte verdiği mali tabloları, vergi beyanı aracılığıyla, kredi faizini karşılayacağını geniş bir marj ile kanıtlayamadığı sürece, kredi alabilmesi olası değildir. Kısaca, beyan olmadığı sürece, girişimciler için bir ipotek veya iş genişletmek için bir kredi alma olasılığı çok zayıftır.

HST (Harmonized Sales Tax) ile ilgili olası sorunlar

Serbest meslek sahibi bir girişimci eğer taşeron olarak çalışıyor ise, kendi ürün veya hizmet tedarikçilerine satın aldığı ürün veya hizmet üzerinden ödediği HST, kendisinin sağladığı ürün ve hizmetler üzerinden tahsil ettiği HST tutarlarından düşülerek belirli dönemlerde Gelir Vergisi Kurumu'na bildirilir. Eğer fatura, nakit ise ve

NAKİT KABUL EDİYOR MUSUNUZ? AMAN DİKKAT!**TelVergi**

taşeron tahsil ettiği HST tutarını beyan etmemiş ise, bu tutar aslında devlet hazinesi için tahsil edildiği kabul edildiğinden ve devlete ait olan bir tutar olduğundan dolayı, vergi dairesi tarafından önemle üzerinde durulmakta olup, kamuya zararlı bir davranış olarak yorumlanır ve ciddi zararlar doğurabilir. Bu durumlarda vergi denetim olasılıkları oldukça yüksektir. Bu durumlarda vergi dairesi sadece beyanname ile, mükelleflerin tüm gelirlerini karşılaştırmaz. Buna ek olarak müteahhitler tarafından taşeronlara ödenen ödemeleri de karşılaştırarak düzeltme ve ceza talep edebilir. HST tahsil edip de, bunu beyan etmeyen girişimciler dolandırıcılık suçuna kadar uzanabilen suçlamalarla karşılaşabilir.

Bir Girişim nasıl başarılı kabul edilir?

Bir an için bir işin son derece başarılı olduğunu varsayalım ve satmak veya ortak almak zamanı geldiğini düşünelim.

Yeterli mali veriler olmadan, satış giderleri ve genel karlılığını destekleyecek veriler alıcıya sunulmadan bu işi satmak veya bir ortak almak zor olabilir. Resmi raporlara, üstü kapalı, 20% -30% ekleyerek raporlama, çarpık brüt kar marjı hesaplamalarına neden olarak ve diğer oranları da çarpıtarak belirsizlikler yaratabilir. Bu da işletmenin varlığını sürdürdürebilmesi konusunda ciddi yanılgılara yol açabilir. Tarihsel veri işin büyümesini desteklemek için yeterli olmayabilir, bu da gerçek bir değer ile satış yapmayı zorlaştırır.

Emeklilik Planınız

RRSP yıllık katkıları, mükelleflerin vergiye tabi gelirini azaltmak suretiyle, daha az gelir vergisi ödemek ve vergi ertelenmesini sağlayarak, büyüme için bir fırsat aracı olarak kullanılmaktadır. RRSP'ye katkılar kazanılan gelirler baz alınarak yapılmaktadır. Bildirilen gelirlerin az olması, katkı düzeyini azaltır. Azaltılmış katkı seviyesi, daha az para tasarrufu demektir, dolayısı ile de emeklilik için RRSP planı içinde yeterli para birikimi olmaması

demektir.

Serbest çalışan kişilerin, bordroya tabi, şirket emeklilik planları ile çalışan mükelleflere oranla, emeklilik için daha fazla tasarruf etme zorunluluğu vardır. Bunun için de kendi RRSP planları en güzel tasarruf yöntemidir. Aksi takdirde, serbest meslek sahibi kişiler nasıl tasarruf ederek, emekli olacak ve gelir sağlayacaktır? Bunun üzerinde düşünülmesi gereken bir konu olduğunu sanıyorum.

CPP (Canada Pension Plan)

Kazançlar CPP için maksimize değilse, bu durum prim katkılarını azaltır. İndirimli CPP katkıları ilerde hak edilecek emeklilik maaşlarını da olumsuz yönde etkiler. Ayrıca, emeklilik yaşı gelmeden oluşabilecek malüllük durumlarında da hak edilen fonlar yine aynı oranda olumsuz etkilenebilir. Ölüm yanında geride kalan aile bireyleri de düşük katkı miktarlarından dolayı, yardımdan etkilenecektir.

Yatırımlar

Yaptığınız yatırımların ister gayrimenkul, ister faiz kazancı getirisi olan GIC (Guaranteed Investment Certificates) veya hisse senetleri olsun, ilk yatırımın bir yerden gelmesi gerekir. Bu kaynak kesinlikle nakit olabilir ama önemli miktarda nakit kullanılan yatırımlar finansal kurumlar için bir sorun yaratabilir. Öncelikle, nakit mevduatın \$10.000'i aşması halinde, kara para aklama ile mücadelede yardımcı olmak amacıyla, bu durum federal yetkililere bildirilmelidir. İkinci olarak, belirli bir süre içinde yavaş yavaş yatırılan fon yatırımı bile, yatırım faizi, temettü veya sermaye kazancı şeklinde gelir ve kazanımlar getirecektir. Sonuçta bu tutarlar, gelir olarak bildirilmelidir. Son vergi beyanında bildirilen T3 ve T5 kazançları ile ilgili, bir rastgele denetleme masası soruşturmasında bile, sermaye kazançları sorun yaratabilir, orijinal para kaynağı gibi sorular sorulmasına neden olabilir. Gayrimenkul yatırımı için kullanılan nakit yatırımlar, daha fazla soruşturma fırsatı yaratır. Kiracılar kişisel vergi amaçları için kira ve ev sahibi de bir indirim olarak

NAKİT KABUL EDİYOR MUSUNUZ? AMAN DİKKAT!

TelVergi

giderleri tahsil ettikleri kira bedelinden düşerler. Bu indirimler soruşturma konusu olabileceği gibi, ayrıca mülk sahipleri, ev satışında bir sermaye kazancı bildireceğinden, bu da yine bir soruşturma nedeni olabilir.

Güvenli Bugün, Güvenli Gelecek

Tüm nakit işlemlerini kaydetmek girişimcinin itibarını korur. Serbest çalışan kişiye güvence sağlar. İşletmeye finansal tarihinin bütünlüğü gibi bir itibar sağlar. Serbest çalışan kişilerin sübvans edilen emeklilik planı olmadığı için, elde edilen tüm gelirleri beyanda bulunmak onların gelecekteki finansman desteğine büyük yarar sağlar.

Her zaman olduğu gibi tüm okuyanlara bol kazançlı ve az vergili günler dilerim.

Yasal Uyarı: Yayınlanan köşe yazısı yazarın konuyla ilgili kişisel derlemeleri ve genel görüşleri/yorumları olup, tüm hakları yazara aittir. Kaynak gösterilse dahi köşe yazısının tamamı özel izin alınmadan kullanılamaz. Ancak alıntılanan köşe yazısının bir bölümü, alıntılanan köşe yazısına aktif link verilerek kullanılabilir.

www.jcprofessional.com

[Home/Ana Sayfa](#)

ANNOUNCEMENT

You are invited
AUGUST 31. 7:00-9:00PM
TO THE SPECIAL EXHIBITION OPENING
VIEWS OF TORONTO
OILS & WATERCOLOURS
by Alejandro Rabazo, OSA, CSPWC
Art exhibit to continue Aug.31 to Sept. 15, 2012
at the **GALLERY HITTITE**
107 Scollard St., Toronto (Yorkville art district)
Tel.: 416 924 4450
View paintings at <www.alejandrорabazo.com>

2012 Londra Olimpiyatları'nın Ardından

Esra Tokmakçı

Çocukluğumdan beri Olimpiyatları seyretmek bir keyiftir benim için. Ekran başında sporcuların mücadelesine, pek çok zaman da tarihe tanıklık etmek. Bu yıl yine Çin ve Amerika'nın başa baş madalya yarısını izledik.

İngiltere ev sahibi olmanın ve sporcularını elemesiz yarıştırmamanın avantajı ile tarihi bir çıkış yaptı. Kanada ilk 12 içerisine girmeyi hedefliyordu ve Pekin olimpiyatlarında ki madalya sayısını korudu ama 13. sırada yer aldı. Peki ya Türkiye? 1500 m yarışında ki kızlarımızla gururlandık. Ama Pekin'e göre madalya sayımız düştü. Ata sporumuz güreş de bile bir varlık gösteremedik. Niçin? Hele sürpriz çıkışlar yapan ülkeleri görünce, bu sorular aklınıza geliyor tabii.

Bütün öğrenim hayatımı Türkiye'de tamamladım. Okul yıllarımda spora karşı hiç ilgim ve yeteneğim olmadı. Ama tabii anne olunca, kızım benim yapmadıklarımı yapsın diye mi düşündüm ya da ona okul yıllarından spor alışkanlığı kazandırmak mı istedim bilmiyorum. Ne de olsa sağlam kafa sağlam vücutta bulunur. Eşim de benim gibi, o da hiçbir takımda yer almamış, spor ile aktif olarak ilgilenmemiş. Öyle olunca anne ve baba olarak bu konuda sorumlu olup, kızımızı yönlendirmek istedik. Hiç spor disiplini bilmeyen biz, Cansu değişik spor dallarını denesin, belki ilgilendiği dalı o sayede keşfederiz diye düşündük. Cimnastik "temel spor" dediler, esneklik, denge ve güç kazanır diyerek biz de ise cimnastik ile başladık. Hep birlikte Bağlarbaşı Cimnastik Kulübü'nü ziyaret ettik. Küme küme çocuklar ısınıyorlar, esniyorlar, havalarda uçuyorlar. Bir tarafta sert hatlı yaşı 45 lerde bir bayan antrenör çocukları azarlıyor. Tam hatırlamıyorum ama Cansu o zamanlar 5 yaşında. Diğer tarafta da 20 li yaşlarda genç bir bayan antrenör bir grup kız çocukla çalışıyor. Biz bir şekilde ne olduğunu anlamadık ama o genç bayanın grubuna Cansu'yu

kayıt ettirdik. Sert hatlı hocadan hepimiz korkmuştuk sanırım. Meğer Cansu'yu artistik cimnastiğe başlatmışız. İlk derste kollarımızın arasından hocaya teslim ettik. "Eti senin kemiği benim" usulü bir teslimiyet oldu. Diğer sert hatlı hocanın grubu da ritmik cimnastikmiş. Kimse bize bu iki grup arasındaki farkları açıklamadı. Biz zamanla anladık. Artistik cimnastik kısa kasları çalıştırıyormuş. Ritmik de uzun kasları. Artistik cimnastikte kızlardaki vücut gelişimi bacakların üst kısmında ve kollarda çok çarpıcıydı. Ritmikte çocuklar kurdeleler, çemberler ve toparla çalışırken, Cansu atlama beygirlerinde, asimetrik paralelde çalışıyordu. İkinci yılın sonunda antrenör artık "yarışma ekibi" hazırlamak istiyordu ve antrenmanları hafta içine de taşıyarak 4 güne çıkaracaktı. Cansu okula başlamıştı, biz de çalışan anne babayız, İstanbul'dayız, yani öyle kolay iş değil. Cansu da daha çok antrenman lafını duyup cayınca, biz de hemen onunla havlu attık. Böylece cimnastik maceramız iki yılda bitti. Ritmik cimnastikteki balerin misali uzun uzun bacaklı kızların yanında, geriye Cansu'ya miras olarak kalın üst bacaklar ve gelişmiş omuzlar kaldı.

Biz hala azimliyiz, yüzmeye başlattık Cansu'yu. Önce Enka'nın tesislerine götürüyoruz. Sonra arkadaşlar dediler ya, "hiç o kadar para verilir mi, siz Burhan Felek tesislerine götürün". Tesislere bir gittik ki ana baba günü. Havuzun içi dışı, kim kime, bir karmaşa. Hoca sopa ile çocukları uzaktan yönlendiriyor. "Hangi hoca hangi grubu çalıştırıyor?" tam bir curcuna. Ders bitti, soyunma odalarına bir girdik ki yerleri sular basmış, giyinecek yer yok, içerde yürümek istemiyorsunuz üstünüz başınız batıyor. Çocukların ayakları mantar kaparmı burada acaba? diye düşünüyorsunuz. Sanırım o son gidişimiz olmuştu o havuza. Sonrasında hatırlıyorum bir servet ödeyerek Acarkent'in havuzuna taşınmıştık. O dönem ayrıca okulunda da tenise başlamıştı. Bir de tek çocuk olunca eğitimcilerin önerisi "takım sporlarına yönlendirin, paylaşmayı öğrensin, bencil olmasın" olmuştu. Bu nedenle de Tofaş'ın basketbol okuluna da götürüyorduk. Ama onlar da etkinlikten öteye gitmediler.

Cansu Türkiye'de ilk okul ikiyi bitirdikten sonra Kanada'ya geldik. Bir hatırladığım dördüncü sınıfta kızım eve gelmişti sevinçle. "Anne okulda atletizm

2012 Londra Olimpiyatları'nın Ardından

takımına seçildim" diye. Benim aklıma koşu geldi hemen . Cansu'yu gülle atma takımına seçmişlerdi. Gözümde hemen Doğu Bloğu ülkelerinden olimpiyatlara katılan güllüci bayanlar canlanmıştı. Cansu'nun atletizm kariyeri orada bitti. Şaka bir yana, benim Cansu için görsel kaygılarım dan ziyade, aslında tam o dönemde Toronto'dan Mississauga'ya taşındık ve antrenmanlara bile başlayamadık. Cansu Kanada'da yüzmeye devam etti cankurtaran ve yüzme hocası sertifikalarını aldı, yazları da arada futbol, spor kampları derken de büyüdü, üniversite çağına geldi.

Sözün özü, bizim aileden sporcu çıkmadı. Ama Cansu spora bizden biraz daha meraklı. İleride hiç değilse hayatına düzenli sporu ekleyebilir diye umuyor, avunuyorum. Peki ne yapmalıydık? Neyi eksik yaptık? Cimnastikte antrenmanlar artınca pes etmemeliydik herhalde. Bilemiyorum. Ama sporcu olmak çok zor, çok büyük bir özveri gerektiriyor.

Hem çocuk, hem aile için. Hele Olimpiyatlara katılacak derecede dünya standardında bir sporcu olmak için, neler gerektiğini hayal bile edemiyorum. Biz İstanbul'da imkanı olan, hevesli bir aileydik ki, 10 yıl öncesinde bizler için bile imkanlar kısıtlı, erişilmesi zordu. Yönlendirenimiz yoktu. Olimpiyatlar için Çin usulü bir yaptırım mı gerekiyor? Ya da Amerika gibi yarışmacı bir ruhla mı büyümek lazım? Bunu Türkiye spor otoritelerinin uzmanlık alanına bırakıyorum. Dileğim 2016 yılında Brezilya da farklı sonuçlar yaşayalım. 2012 Londra Olimpiyatları'nın ardından geriye Michael Phelps'in 22 madalyası, Kanada bayan futbol takımına hakemin yaptığı haksızlık kaldı konuşulacak...

[Home/Ana Sayfa](#)

Advertise online with TELVE

+1000 Turkish Canadians visit Telve's site every month after it's publish online.

www.turkishcanada.org is the most visited Turkish Community website

Attract the community's attention with your advertisement.

Telve's monthly advertisement rates:

Full page: \$200

Half page: \$100

1/4 page: \$50

Business Card, 1/8 page: \$30

Discounts:

3 months advertisement: 5%

6 months advertisement 10%

1 Year advertisement: 15%

For further information contact us at:

info@turkishcanada.org

CEM BAŞARIR Gallery Hittite ve Arta Gallery’de**Emre Yurga**

emreyurga@hotmail.com

Bu ay Telve’de görsel sanatçı **Cem Başarır**’ın Ağustos ayı içerisinde gerçekleşen iki sergisinden bahsedeceğim. Bunlardan biri, Gallery Hitite’de oldu ve bu sergiye ben de gitme şansına eriştim. Diğeri ise, 9-21 Ağustos günleri arasında Arta Gallery’de gerçekleşti. Cem Başarır, profesyonel sanatçılık kariyerine İzmir’de Dokuz Eylül Üniversitesi’nde Tekstil Tasarımı öğrencisi olarak başlamış ve kendisinin o yıllarda başlayan sanat serüveni halen aktif olarak devam etmekte. Türkiye’de yaşadığı dönem de resim onun için her zaman bir rahatlama biçimi olmuş. Aynı zamanda, görsel sanatlardaki üretkenliğini İzmir’de yaşadığı yıllarda yine profesyonel iş yaşamına da taşımış. Örneğin uzun yıllar “Bumerang” dergisini yayınlamış ve aktif olarak reklamcılık sektöründe yer almış.

Finans alt yapısıyla sanata karşı olan ilgisini birlikte başarılı bir biçimde yoğurmuş. Bu sebepten dolayı sayısız illüstrasyonlar, broşürler, gazete reklamları tasarlamış. Reklamcılık ve grafik tasarımı, Türkiye’de yaşadığı evre içerisinde on beş yıl yoğunluklu olarak hayatında yer almış. On sene önce Toronto’ya taşındığından beri burada da profesyonel görsel tasarım hayatına devam ediyor.

Kendisi Toronto’da da birçok grup ve kişisel sergilere imza atmış. Bunlardan Papermill Gallery, Bezpala Brown Gallery yalnızca ikisi. 2008 yılından beri de kendi atölyesinde hem üretim hem de öğretim hayatına atılmış. Bu onun üretkenliğinin de doruğa çıktığı ve artık görsel sanatlarda daha yeni anlatım biçimlerine yöneldiği bir döneme tekabül ediyor. Kendisi kara kalem, pastel, guaj, akrilik, suluboya ve diğer tekniklerde çeşitli komisyonlara imza atmış.

Çok gerçekçi olarak yaptığı resimlerin yanı sıra son

zamanlarda daha soyut anlatım tekniğini benimsemiş. Kendisi şehir yaşamını çok sevdiği için günlük hayattan kozmopolitan insan manzaralarını resimlerinde betimlemekte. Bunu yaparken de, daha çok yaratıcılık ve emsalsiz sanat yapıtları üretmenin, sanatın asıl gayesi olduğunu düşünüyor. Cem Başarır’a göre sanat okulları ve sanat öğreticilerinin genellikle akademik kaygılarla genç ressamı gereksizce imitasyona veya diğer saygın ressamı taklit etmeye yöneltmesi, resmin ve görsel sanatların geleceği için sakıncalı.

Cem ile yaptığımız sohbet, ressamlıkta ve görsel sanatlarda emsalsizliğin ve biricikliğin ne kadar önemli olduğundan bahsetmiştik. Bunun yanı sıra, galerilerin ve resim alıcılarının ressam ve görsel

sanatçı üzerindeki baskısının yaratıcılık üzerinde de ne kadar olumsuz etkileri olduğunu Cem bana etraflıca anlattı.

Yıllar geçtikçe, kendisi bu baskılara ve diğer negatif etkilere rağmen yeniyeneye olan özlemi vasıtasıyla farklı bir dil yaratmış. Şu anki sergilenen yapıtları da bunun çok güzel birer göstergesi. Bu yeni teknikle gelecekle geçmişi bütünselleştirip kendi resminde yeni ve farklı bir ses yaratmış. Resimlerinde konu klasik olarak tabir edilmesine rağmen bunları ifade etme şekli ve tekniği çok güncel ve canlı. Kendisi bu yeni diliyle konuşmayı tercih ediyor ve resmi hakkında çok konuşmayı pek tasvip etmiyor. Zannediyorum bunun sebebi, Cem Başarır

CEM BAŞARIR Gallery Hittite ve Arta Gallery'de

objeleri, sokakları, insanları, hayatımızdaki olağanlıkları, o yeni tekniği sayesinde şiirselleştirmiş. Bu şiirsellikte resim izleyicisini konuşmaya yer vermeksizin etkiliyor.

Resimlerinde betimlediği yüzler aldatıcı bir biçimde nötrallar. Cem Başarır için iyi bir resim, izleyicisine empati kurdurabilen resim. Ona göre izleyici o resmin içine girebilmeli ve betimlenen o zamanın ve mekânın ötesine resmin ona kazandırdığı içsellikle geçebilmelidir. Geleneksel tekniklerdeki yetkinliği, resimlerinde nuansları çok iyi ifade etmesini sağlıyor ve bu nuanslar empati kurabilmenin önüne engel teşkil etmiyor.

Kendisine Toronto'daki resim hayatında Telve dergisi olarak başarılar diliyoruz.

Cem Başarır

Evnur Taran - Dr. Nuray Erin

Cem Başarır - Ms. Kamilia Yotova

UZAK

Halifax'tan Fısıltılar

Deniz Gülerman

Japonya'da yaşayan Kanadalı bir çiftin, 3 çocuğundan en küçüğü o. 14 yaşına kadar Japonya'da yaşamış ve bir sebepten dolayı ailesiyle birlikte Kanada'ya geri gelmek zorunda kalmış. Anne ve baba memleketlerine dönmüş olmanın mutluluğunu yaşarken, çocuklar kendilerini alışık olmadıkları, kendi kültürlerinden tamamen uzak bir milletin içinde buluvermişler. Abileri, kendilerine arkadaş grupları bularak duruma alışmaya başlamışlar. Ama o, hem çekingen oluşu, hem de kız oluşu sebebiyle yıllarca zorluk çekmiş...

Dil konusunda hiç problemi yokmuş; evde İngilizce, dışarıda Japonca konuştuğu için, iki dilde de çok rahat anlaşabiliyormuş. Ama yine de, Japonlar'ın kültürünü ve disiplinini almış olan bu 14 yaşındaki küçük kız, Kanada'da okula başladığında kendini dil bilmeyen yabancı biri gibi hissetmiş. Abileri 3-4 ay içinde Kanada'ya adapte olmuşken, onun bir Japon değil de, Kanadalı olduğunu kabul etmesi bile bir yılını almış.

Hayatının sadece 14 senesini yaşadığı Japonya'yı geride bırakarak, Kanada'ya, çok yabancı bir kültürün içine düşüveren bu kız, burada bir aile kurmuş kendine; 2 oğlu olmuş, birini evlendirmiş ve çok güzel bir gelini olmuş. Burada okuluna devam etmiş, mesleğini seçmiş, üniversite okumuş, çalışmış, emekli olmuş ve muhtemelen burada gözlerini kapayacak hayata.

Aklı ve küçücük yüreği hep kendi ülkesinde. Bir gün evine tekrar döneceği ümidiyle, yüreğinin bir kenarı sızlayarak 50 seneyi devirdi Halifax'ta. Benim gibi yabancı öğrencilere açtı evini; Japon bir

öğrenci olduğunda, hep anlattırdı ona evini, memleketini. Kilisede ya da arkadaş aracılığıyla tanıştığı Japonlar'la dostluklar kurdu. Evini annesinden kalan ve bu dostların getirdiği Japon süslerle dekore etti. Duvarlarını, çok uzaklarda bir şeyleri görmeye çalışmış gibi baktığı, Japon kültürünü yansıtan tabloları süsledi. Yemeklerini, annesinin Japonya'dan getirdiği yemek takımlarıyla sundu misafirlerine. Çocukluğunda öğrendiği şarkıları çaldı pianosunda, incecik, zarif sesiyle eşlik ederek.

Onu buruk ve gözleri uzaklara bakarken görünce, benim de canım acır, gözlerim dolar... Bir gün

gerçekten, bir kez de olsa görebilmesini isterim çocukluğunu yaşadığı ülkeyi...

Bizim insanımız Asyalılar'la hep dalga geçer ya, çan çin çon diye. Çok kızarım. En yakın arkadaşlarımdan biri Çinli. Bazen ismiyle dalga geçen arkadaşlarımla olur. Eminim kimsenin kötü bir niyeti yoktur. Ama kırılıyorum işte. Hem daha önceki yurt dışı gezilerimde, hem de burada 10 sene boyunca

tanıdığım onca Asyalı'dan biliyorum. Her ne kadar rahat görünseler de, üstlerine başlarına baktığımızda ooo desek de, onlar için adaptasyon bizim için olduğu kadar kolay değil. Biz artık Amerika özentisi, dejenere olmuş, nereye koysanız şeklini alabilen bir toplum olduk. Onlar kültürlerine tam zıt bir toplumun içine giriyor, yabancı bir dil öğrenip, o dilde konuşmak, okumak ve çalışmak için uğraşıyorlar. Belki de bu yüzdendir hep grup grup gezmeleri, aralarına başka milletten arkadaş almamaları ve okulu bitirir bitirmez geri dönmeleri. Kızarıyorum ve kırılıyorum, bana tamamen aykırı, sevgisiz ve bencil bir kültürün içinde, misafirmiş gibi yaşamamanın ne demek olduğunu iyi bildiğim için...

Deniz

With JEEP Grand Cherokee in San Francisco

Varol Karslioglu

varol@rogers.com

Bob Hope, English-born American comedian and actor once said: **"In San Francisco, you can experience all the four seasons: Every day."**

Having visited the beautiful city on the Bay three times this year, I can only appreciate and confirm his statement. In February, I spoiled my body with a brilliant sun and 22 degrees Celsius weather. This was a wonderful winter getaway for someone living in Ontario. After a couple of months, I was surprised by a cool and windy weather with some rain and 18 degrees in mid-July. In either case the sun is part of the story.

No other symbol is more closely connected with San Francisco. Golden Gate Bridge. The Jeep Grand Cherokee is ready to cross it.

San Francisco, a city founded by the Spaniards in 1776 has a population of 800,000. Including the San Jose-Oakland Metropolitan Area, nearly 7, 5 million people live "around the Bay" and make

it the second most populous region after Los Angeles in California. The Silicon Valley to the South is home to global tech giants like: Apple, Google, Facebook and Yahoo.

Sadly, despite its wonderful geography, San Francisco sits on top of one of the most dangerous earthquake zones in the world. The notorious San Andreas Fault Line cuts through the city and caused devastating earthquakes and fires in the past.

For many people of my generation, especially from outside North America, "The Streets of San Francisco", the famous television police drama from the mid-seventies established the first emotional connection with this wonderful city.

WHEELS & ROADS

McCormick & Kuleto Restaurant in Ghirardelli Square has superb seafood and an wonderful view of

I toured San Francisco first with a **Jeep Grand Cherokee**, a model symbolising the start of Chrysler's new product offensive which started about two years ago.

The legend says that nobody wants to drive a car with manual

transmission in this city of count-less hills. I could not verify if the legend is true, however, I was absolutely con-vinced to have to have an automatic transmission (which I did have) after criss-crossing the city and stopping at red lights up the hills.

Bob Lutz, the legendary car guy of the industry and a Chrysler executive by then, spectacularly launched the Grand Cherokee by smashing a glass wall during 1992 Detroit Auto Show. The

View of the Bay and the Alcatraz Island from McCormick & Kuleto

statistics tells us that only about 5 per cent of Grand Cherokee owners leave the asphalt. Nevertheless, this model is an off-road vehicle with

Seafood Sampler is a good start to experience the menu at McCormick & Culeto

With JEEP Grand Cherokee in San Francisco

WHEELS & ROADS

Painted Ladies in the Alamo Square

all-wheel-drive. During its development, the current generation of the Grand Cherokee witnessed some turning points of the recent, turbulent Chrysler history. The development started in 2005 under the Daimler-Chrysler Era, continued under the Cerberus Capital Management and was completed during the partnership with FIAT. The vehicle was launched in summer 2010. Definitely it doesn't harm the Grand

Do not leave the city without tasting clam chowder in sourdough bread bowl

Cherokee to share some platform components and the architecture with the Mercedes ML.

Even if there is no third row, the Grand Cherokee offers a comfortable ride for five passengers. The quite cabin makes a very good first impression thanks to features like; laminated glass, triple door seals for superior noise isolation, soft touch materials and very good finishing. Chrysler says that the current model range has no fear to compete with some established names like the Range Rover. Unusually, the Grand Cherokee offers three different types of all-wheel drive. In the Laredo version that I drove, the torque is equally split between front and rear axle. In the Quadra-trac version, the simplest of the three, there is a central differential with electronically monitored limited slip. There is no torque sensing between

wheels or axles to adapt to different surfaces.

The new 3.6 liter V6 Pentastar engine with 290 HP effortlessly provided the power and torque I needed during my trip. The average consumption of nearly 13 lt/100 km is somewhat reasonable considering my dominantly urban driving.

My trip "inevitably" included a trip to **Sausalito** in the North whereby I crossed the **Golden Gate**, arguably the most photographed and most famous bridge in the world. You do not pay a toll when you drive northbound towards Sausalito. Returning to San Francisco costs you three dollars. The bridge is open also to cyclists and pedestrians, weather permitting. The Golden Gate is actually the strait between the Pacific Ocean and the Bay of San Francisco and this name was given by Captain John Fremont in 1846. The Golden Gate Bridge was the longest suspension bridge in the world when it was

Enjoy Street Eat at Fisherman's Wharf

opened in 1937. The average number of crossings per year (in both directions) is above 41 million. The middle span is 1966 meters and the clearance above high water is 67 meters. The maintenance of this magnificent piece of architecture is an ongoing process and the bridge was never closed for this purpose.

A visit to San Francisco is never complete without going to **Ghirardelli Square**. The place once hosted a workshop where uniforms of the Union Army during the American Civil War were sewn. The **McCormick & Kuleto Restaurant** offers a wonderful view of the Bay and the famous

With JEEP Grand Cherokee in San Francisco

WHEELS & ROADS

The cable car is an iconic symbol of the city

Alcatraz Island, once the most secure prison on earth. The seafood is superb. Among other items, to me the star of the extensive menu is **“Mahi Mahi Macadamia Nut Crusted with Fried Plantains.”** Some people get confused and think that mahi mahi is simply some kind of dolphin, which is not true. If you happen to visit this place, order it and remember my advice.

Mr. Sarper Buca, the restaurant manager of Turkish origin works hard to keep the culinary standards of this food temple high.

If you find this upscale restaurant too expensive (which arguably it is) there are other and significantly cheaper options to feed your stomach and soul. Around the **Fisherman’s Wharf**, there are plenty of fast (and slow) food restaurants and clam chowder in sourdough bread bowl is probably the most delicious option. If the size of the portion is too big, leave the rest to shameless gulls surrounding you. You will probably come to this area to visit the famous **Pier 39** for people watching; to taste some other varieties of seafood and for listening to street musicians.

If you can afford to wait up to one hour in summertime, take the historic cable car to the Union Square. Be patient, since the “car” has a maximum speed of only 16 km/h.

Add to your visiting list also the famous residential neighborhood and park of **Alamo Square**. It consists of four city blocks at the top of a hill overlooking much of San Francisco, with a number of large and architecturally distinctive mansions

along the perimeter. A visit to Alamo Square is worth for at least to photograph those well-maintained Victorian houses a.k.a. “Painted Ladies.”

If you haven’t fully satisfied your culinary expectations yet and about to leave the city, pay a visit to the **Napa Farms Market** in Terminal 2 of the San Francisco Airport. You should try their wood fire-cooked four-cheese pizza. It is made to order but absolutely worth waiting for. The place is designed by San Francisco-based Baldauf Catton Von Eckartsberg Architects and is inspired by San Francisco’s Ferry Building Marketplace and Napa’s Oxbow Public Market. It showcases mouth-watering artisanal products from the Bay Area.

Summa Summarum, these places are some highlights from a city you could easily fall in love with and far from all-inclusive.

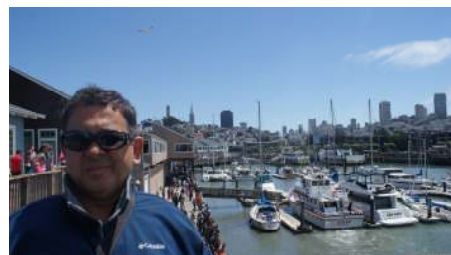
During your stay, do not get disappointed by a cloudy and rainy morning. The sun will eventually respond to prayers of some 15 million tourists visiting the city each year.

For more information, please visit:

www.jeep.com

www.sanfrancisco.travel

www.fishermanswharf.org

A view of Downtown from Pier 39

Children's Songs (2) (Çocuk Şarkıları)

TURKISH MUSIC

Dr. (méd/tıp) İlhami Gökçen

ilhamigo@hotmail.com

The Turkish adaptation of children's songs mainly from Europe continued. Some of the adaptations were quite successful like the one which is the following. Perhaps like many of you, I had learned to sing it in school. It was adapted from Swedish by Vildan Âşir Savaşır who was sent to Sweden to study physical education programs in schools.

Söz:
Müzik:

$\text{♩} = 100$

Bal ta lar e li miz de U zun ip be li miz de

Biz gi de riz or ma na hop or ma na

Yaşlı kütük seçeriz
Karşılıklı geçeriz
Testereyle biçeriz hop
Biçeriz

Ağacın yanında dur
Baltayı sağdan savur
Bir de sol taraftan vur
Kuvvetle vur

Kışın odun yanınca
Alevler parlayınca
Şarkı söyler oynarız hop
Oynarız

Baltalar elimizde (*Axes in our hands*)

Uzun ip belimizde (*Long cords around our waists*)

Biz gideriz ormana (*We go to the forest*)

Hop ormana (*Hop, to the forest*)

Yaşlı kütük seçeriz (*We select the old logs*)

Children's Songs (2) (Çocuk Şarkıları)

TURKISH MUSIC

- Karşılıklı geçeriz (We stand face to face)
Testereyle biçeriz (We cut with the saw)
Hop biçeriz (Hop, we cut)
Ağacın yanında dur (Stand beside the tree)
Baltayı sağdan savur (Swing the axe from the right)
Bir de sol taraftan vur (Also strike from the left)
Kuvvetle vur (Strike hard)
Kışın odun yanınca (When the wood is burning in wintertime)
Alevler parlayınca (When the flames go up)
Şarkı söyler oynarız (We sing songs and and dance)
Hop oynarız (Hop, we dance)

Here is another song which was also adopted successfully. It is said that it is adopted from a French song. However, I was not able to find out which original French song it was adopted from. The Turkish adaptation is by Ahmet Muhtar Ataman.

CİCİ KÖPEĞİM
Söz: A.M. Ataman
Müzik: Fransız Ezgi si

Hav hav hav benim ci ci kö pe ğim
Hav hav hav kö yü mü bek le
Sa na ke mik ve re yim
Gel bi raz da se ve yim
Be nim ci ci kö pe ğim
Kö yü mü bek le
Hav hav hav benim cici köpeğim
Hav hav hav evimi bekle
Taştan sopadan korkma
Yabancıyı hiç sökme
Saldır havla bırakma
Evimi bekle
Hav hav hav benim cici köpeğim
Hav hav hav kapımı bekle
Güneş gidip batınca
Gece gelip çatinca
Ben uykuya yatınca
Kapımı bekle

Children's Songs (2) (Çocuk Şarkıları)

TURKISH MUSIC

Hav hav hav benim cici köpeğim (*Bow,wow, wow, my pretty doggy*)

Hav hav hav köyümü bekle (*Bow, wow, wow, watch my village*)

Sana kemik vereyim (*Let me give you a bone*)

Gel biraz da seveyim (*Let me pet you a little*)

Benim cici köpeğim (*My pretty doggy*)

Köyümü bekle (*Watch my village*)

Hav hav hav benim cici köpeğim (*Bow,wow, wow, my pretty doggy*)

Hav hav hav evimi bekle (*Bow, wow, wow, watch my house*)

Taştan sopadan korkma (*Not be afraid of sticks and stones*)

Yabancıyı hiç sokma (*Not let in the strangers*)

Saldır havla bırakma (*Bark, attack, do not let in*)

Evimi bekle (*Watch my house*)

Hav hav hav benim cici köpeğim (*Bow,wow, wow, my pretty doggy*)

Hav hav hav kapımı bekle (*Bow, wow, wow, watch my door*)

Güneş gidip batınca (*When the sun sets down*)

Gece gelip çatinca (*When the night comes down*)

Ben uykuya yatınca (*When I lie down asleep*)

Kapımı bekle (*Watch my door*)

Kaynaklar:

Sun, Muammer - Sun, İleriş. *Elli yılın en güzel okul şarkıları*. İstanbul: Adam, 1983., s. 14, 36.

Tuncor, Ferid Ragıp. *İlkokullar için rontlar ve şarkılı oyunlar*. İstanbul: İnkılâp Kitabevi, 1989., s. 64.

Türk Tiyatrosu'nun Efsane Yıldızı: Afife Jale

Sevda Başarır

Afife'yi tanıyor musunuz?

Sizce nasıl bir kadındı? Modaya uyar mıydı? Tarzı nasıldı? Hangi siyasi partiden yanaydı? Hangi kadın dergilerine üyeydi? Hiç estetik ameliyat yaptırmış mıydı? Tek başına tatile çıksa hangi ülkeyi seçerdi?

Ev yemeği yapmayı bilir miydi? Canlı yayında cinsellik konusunu tartışabilir miydi? Hangi kolejden mezundu? Mesleği neydi? Hangi şirketin sahibiydi?

Bir kadını tanımak için bugün sorulabilecek bu tip sorular Afife'nin yaşadığı dönemde sorulamazdı kuşkusuz. Bilindiği gibi Osmanlı İmparatorluğu döneminde baskı altında tutulan, ezilen Türk kadını yıllar boyu hiçbir sosyal hakkı olmadan yaşamıştı.

Sahneye çıkmak şöyle dursun erkeğin yanında konuşmaya bile çekinen kadınlarımız eğitim, seçme-seçilme, çalışma, mal-mülk edinme, miras alma, evleneceği kişiyi seçme... haklarına kısacası özgürlüğüne sahip değildi. Böylesine karanlık bir dönemde kadın haklarından söz etmek, sanat uğruna mücadele etmek ağır bir bedel gerektirirdi. Kadının yok sayıldığı bir dönemde, karşılaştığı büyük engellere karşın varlığını kabul ettirmiş bir kahramandı Afife. Kendi sağlığını hiçe sayarak Türk kadınının sahneye çıkma sorunu için savaştı.

Afife'nin cesareti bu sorunun çözümünde ilk önemli adımdı. Onun bu çabası kendisinden sonra gelen kadın oyuncularını yüreklendirdi. Türk kadını onun acılarıyla dolu yaşam öyküsünde kendini ifade etme cesareti bulmuştu.

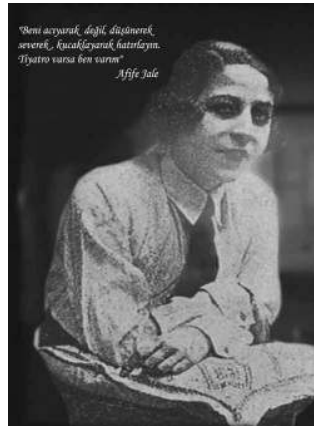
Günümüzde Türk kadını toplum içindeki yerini bulmuş, Cumhuriyetle birlikte kadın-erkek ayrımının ortadan kalkması yolunda büyük adımlar atılmıştır.

Kadınlarımız artık yaşamın her alanında söz sahibi. Her konuda tartışabilen, çocuklarını bilinçli olarak büyüten, günün modasını izleyen, sanatsal etkinliklere katılan, öğrenmeye, değişime, yeniliğe açık bir kadın kimliği ile karşı karşıyayız artık.

Yaşadığı dönemde başarısının karşılığını alamayan bu efsane sanatçı adına her yıl bir tiyatro yarışması düzenleniyor. Yeni eserler yazılıyor, konser salonları açılıyor. Afife Jale adıyla, öyküsüyle bugünün sanatçılarına da esin kaynağı oluyor.

Afife Jale'nin Yaşamı

Afife Jale, 1902 yılında İstanbul'da doğdu. 1918 yılında Dar'ül Bedayi'ye talebe olarak girdi. Bir yıl süreyle bütün programlara devam etti. 13 Nisan 1919'da prömiyeri yapılacak olan, Hüseyin Suat'ın "Yamalar" adlı oyununda, "Emel" rolü, Ermeni aktris Eliza Binemeciyân'ın Paris'e gitmesiyle ortada kaldı. Dar'ül Bedayi yöneticileri rolü Afife'ye teklif ettiler. Böylelikle Afife 22 Nisan 1919 gecesi Kadıköy Apollon'da sahneye çıkan ilk müslüman Türk kadını oldu. O gece ihbar üzerine tiyatroya gelen zaptiyeler, yöneticilere uyarıda bulundular ancak Afife korkmadan bir hafta sonra tekrar sahneye çıktı. Sanatçı bu sefer polis tarafından tutuklanmak istenince Kınar Hanım Afife'yi arka kapıdan kaçırarak

polislerin elinden kurtardı. Birkaç ayrı kez tiyatro-ihbar-karakol serüveni yaşayan Afife ona hoşgörü gösteren dönemin polis şefi Tahsin Bey görevden alınca içinden çıkılmaz bir duruma düştü. Bu arada olanları öğrenen babası tarafından evden kovulan Afife annesiyle birlikte sade bir eve taşındı, gerginlik ve heyecan dolu bu dönem ona sonradan çok çektirecek olan baş ağrılarının başlamasına neden oldu. 1921'de zamanın Dahiliye Nezaretî'nin buyruğu ile müslüman kadınların kesinlikle sahneye çıkmalarını yasaklayan bir bildiri yayınlandı ve Dar'ül Bedayi Yönetim Kurulu'na gönderildi. Bu bildiri üzerine Afife, tiyatronun kadrosundan çıkarıldı. Sahneye çıkamaması, Afife'nin zaten zayıf olan sinirlerini altüst etti ve ağrılarının artmasına neden oldu. Afife kaçıışı haplarda aramaya başladı. Doktorun onu rahatlatmak için yaptığı morfin iğneleri onda bir alışkanlık yarattı. Ortalık biraz durulduktan sonra, değişik isimler altında

Türk Tiyatrosu'nun Efsane Yıldızı: Afife Jale

küçük kumpanyalar ile Anadolu'da sahneye çıktı.

Cumhuriyetin ilanı ile 1923'ten sonra müslüman Türk kadınlarının sahneye çıkma yasağı kaldırıldı. Ancak Afife'nin gün geçtikçe bozulan sağlığı ve uyuşturucu bağımlılığı tiyatroyu ister istemez bırakmasına neden oldu. 1928 yılında tamburi Selahattin Pınar ile tanıştı. Kendisine deli gibi aşık olan bu genç müzisyen ile 1929 yılında evlendi. Afife, Pınar ailesi tarafından hiçbir zaman kabul edilmedi ve çift aile konağından ayrı bir evde yaşamlarını sürdürdü. Afife'nin uyuşturucu bağımlılığı ve tiyatrodan ayrı kalma mutsuzluğu

gittikçe arttı ve bu durum Selahattin Pınar için zorlaştı. 1935 yılında boşandılar ve sonunda Dar'ül Bedayi'deki dostları tarafından Bakırköy akıl hastanesine yatırıldı. 1941 yılında bitkin ve fakir bir halde yaşama veda etti. Mezarı bilinmemektedir.

Sevda Başarır'ı Tanıyalım

1. HAYAT (M.Ö: Mars'tan önce)

Doğumundan 28 yaşına kadar İzmir'de deniz, güneş, müzik ile içiçe yaşadı. Ağustos böceği tarzında ama hiç kış görmeden çaldı, söyledi, gezdi, eğlendi. Eğlenirken klasik gitar, piyano, ney, bağlama, armonika, flüt, zurna gibi çalgıları öğrendi. DEU (Dokuz Eylül Üniversitesi) GSF (Güzel Sanatlar Fakültesi) Müzik Bilimleri bölümünden mezun oldu. Öğrenciliği süresince "İzmir Dans Akademi", "İlayda Sanat Evi" gibi kurumlarda ve kendi stüdyosunda çocuklara müzik dersleri verdi. "TRT Gençlik Korosu", "İzmir Devlet Tiyatrosu", "Fransız Kültür Korosu"nda korist-solist olarak çalıştı. Yazmayı sevdi. Özel radyolara klasik müzik programları yazdı ve seslendirdi. 97-2000 yıllarında İzmir ve çevresinde yayınlanan "Bumerang" adlı derginin yazı işlerini üstlendi. Bumerang'ı sevgilisi Cem Başarır ile kafa kafaya vererek çıkarmışlardı. Çok eğlendiler bu iş birliğinden. 2001 yılında evlendiler ve yine kafa kafaya vererek Kanada Toronto'ya yerleştiler.

2. HAYAT

(Bölüm 1)

Bir yaz günü çok üşüyerek yeni yaşamına gözlerini açtı. Daha öncekinin aksine içinde deniz, güneş, müzik, çocuk ve eğlence olmayan bir yaşamdı bu. Üstelik kendi seçimiymiş! Keşfetmeye değer buldu bu yeni alışılmamış dünyayı. Önce çocukları geri getirdi yaşamına canlanmak için. "YMCA Family Development Centre"da uzun yıllar müzik-sanat

aktiviteleri hazırladı. Küçük çocuklarla kimi zaman günde 20 kez "happy birthday" şarkısını söyledi bıkmadan. Kanada'nın karlarını eritip, insanın bir anda içini ısıtıyordu çocuklar. Annesinin "elalemin çocuklarına mı bakacaksın?" çığılığına aldırmandan George Brown College'dan "Çocuk Gelişimi" diploması aldı ve kurum için çalışmaya başladı. Kısa bir süre sonra downtown Toronto'da "Music and Art School'u açtı. Her türlü çalgının kullanıldığı ve her an boyalarla, renkli kalemlerle oynama özgürlüğü tanıyan alternatif bir ana okuluna dönüştü Music Art School. Okul, aileler tarafından çok beğenildi ve bir çok genç hanıma iş olanağı tanıyan mutlu bir eğitim yeri oldu. Yalnız bir sorun vardı. Akşam olunca bütün çocuklar evlerine gidiyordu. Yine Cem Başarır ile kafa kafaya verme zamanı gelmişti. Böylece 2009'da dünya tatlısı oğulları Mars dünyaya geldi. Şimdilik hep annesinin yanında ve akşam olunca da hiçbir yere gitmiyor.

(Bölüm 2)

(M.S: Mars'tan sonra)

Sevda Başarır her ne kadar Toronto'da masmavi, mis kokulu Ege Denizi'ni özleyiyor olsa da göl ile idare ediyor. Mars'tan sonra 1. yaşamındaki güzellikleri tıpatıp aramıyor artık. Anne olunca büyülendi ve orada dondu kaldı şimdilik. Birkaç ayrı yaşama sahip olmaktan çok haz alıyor ve dünyadaki bütün şarkıları, bütün çocukları tanımak istiyor.

Asumanca Lezzetler

Asuman Dinçer

Sevgili Telve okuyucuları,

Yalıkavak'tan yayına devam. Hepi topu (emin olmak için İTU sözlüğüne baktım, böyle bir kelime öbeği var. Altı üstü anlamındadır kendileri:)

İki haftam kaldı burada, daha denenecek o kadar çok ot ve sebze var kiii...

Pazardan tek tek seçilerek alınan tazecik köy biberleri ile hazırlanmış bir tarifimiz var bu sayıda. Ben adına "sirkeli-sarımsaklı domates sosu ile hazırlanmış, közlenmiş köy biberi" dedim. İsim biraz uzunca, nerede ise tarifi yazmaya gerek bile kalmadı sanki:))

Yapımı çok kolay, çok sağlıklı ve çok da lezzetli...

Köy biberleri orta boylu ve etine dolgun, tatlı biberler. Şu aralar Bodrum pazarlarında bolca var, hem de çok taze, kütür kütür. Köy biberi bulamayanlar herhangi bir etli biberle de yapabilirler. Kanada'da yaşayanlar orta boy cubanelle ile deneyebilirler. Aynı zamanda kırmızı biber ile de yapılabilir. Benim yeşili tercih etme nedenim renk uyumu, sosumuz kırmızı ya, yeşilin üzerinde daha güzel duruyor:) Bir de tabii ki takımımın renkleri:) Yeşil-kırmızı en büyük ???

Oooo sözü nerelere getirdik, haydi şimdi geçelim tarife:

MALZEMELER:

- 1/2 kg. köy biberi
- 3-4 büyük boy domates
- 2-3 yemek kaşığı zeytinyağı
- 3-4 diş sarımsak
- 1 yemek kaşığı üzüm sirkesi

Biraz deniz tuzu, karabiber ve pulbiber (acıyı tercih edilir)

HAZIRLANIŞI:

Biberleri yıkadıktan sonra bir fırın tepsisine dizin ve fırınınızın ısısını üstten vererek biberlerin her tarafını közleyin (bu işlemi mangalda da yapabilirsiniz).

Soğuduktan sonra kabuklarını soyun ve servis tabağına dizin.

Kabukları soyulup küp küp doğranmış domatesleri küçük bir tencereye alın. Üzerlerine 2-3 yemek kaşığı zeytinyağını, ince kıyılmış sarımsakları ve biraz tuzu ekleyip suyunu, yarıdan biraz fazla çekene kadar pişirin. İneceğine yakın sirkeyi, pul biberi ve karabiberi de ilave edip, bir iki taşım daha kaynatın ve ocaktan alın.

Sıcak sosu biberlerin üzerine dökün, soğuduktan sonra servis yapın.

Afiyet olsun.

<http://www.arnavutcigeri.blogspot.com/>

[Home/Ana Sayfa](#)

YAZ AYLARI—DÜĞÜN AYLARI

ŞİİR KÖŞESİ

Nilgün Erinç

Yaz ayları özellikle de Temmuz ve Ağustos ayları düğün aylarıdır. Sünnet düğünleri, evlilik düğünleri hep bu aylara rastlar çoğunlukla. Bu yaz bizim için de öyle oldu. Telve'nin bu sayısı için ben de sevgiyle, eşle ilgili bir şiir göndereyim dedim. 5 Ağustos bizim için çok özel bir gün oldu bu yaz. Sevgili oğlum Erdem'i mi güzel bir Ağustos gününde evlendirdik ve sevginin güzelliğini bir kez daha hep birlikte onların mutluluğuyla yaşadık. Sizlerin de o heyecanlı an-

larınızı bir kez daha anımsamanız, ve eşinizin ne kıymetli olduğunu bir kez daha özümsemeniz için oğlum ve gelinim için okuduğum Can Yücel'in bu güzel şiirini sizlerle paylaşıyorum.

Sevgiyle kalın.

OLMALI İNSANIN

Bir eşi olmalı insanın,
Rüzgâr onun kokusunu getirmeli,
Yağmur O'nun sesini.
Akşam onu görecekti diye, pırpır etmeli yüreği,
Ayakları birbirine dolaşmalı heyecandan, eve dönerken,
Cennetten köşe almışçasına,
Sevdiği, sakındığı, bakmaya kıyamadığı...
Her bir hücrelerinden aşkın fışkırdığı,
Çölde okyanusu yaşadığı bir eşi olmalı insanın!
Ben seni ölene dek seveceğim boş laf!
Ben seni sevdiğim ölmeyeceğim...

Can Yücel

SEVGİ VE BAYRAM

ŞİİR KÖŞESİ

Melek Ökten

Değerli Telve okurları,

Ağustos ayının yarısını çoktan geçirdik bile... Sizleri bilmem ama bu yaz mevsimi bizim için çok güzel ve bir o kadar da çabuk geçiyor... Bir yandan tatlı torunumuz Ayla ile birlikte olup mutlulukların en güzelini yaşarken, diğer taraftan çok sevdiğimiz iki gencin (Erdem ve Pelin) düğünlerinde bulunup, onların mutluluklarını paylaşmak gerçekten fevkalade duygular yaşattı bizlere.

Bir de Ramazan Bayramını kutlayacağız bu ayda. Bayramları, insanlar arasındaki karşılıklı sevgi ve saygının perçinlendiği günler olarak düşündüğüm için, bu ay bende sizler için Sevgi ve Bayram ile ilgili şiirler seçtim. Umarım beğenirsiniz.

Söz sevgiden açılmışken, aklıma Rahmetli İrfan Doğrusöz'ün Acemaşırın bir bestesi ve de Toronto'da bir konserimizde söylediği şu güzel şarkı geldi:

"Gördüm seni sevdim güzelim gonce-i tersin,
Sevmek mi güzel, yoksa sevmek mi, ne dersin?"

(Gerçekten çok güzel bir şarkıdır dinlemenizi tavsiye ederim...)

Şarkının içindeki soruya gelince: tabii ki en güzel karşılıklı olan sevgi; fakat bir tercih yapmam gerekirse ben sevmeyi seçerim. SİZ NE DERSİNİZ sevgili okurlar?... diyor, ve dargınlığın bitip, kardeşliğin doğduğu, sevgilerin birleşip çoğaldığı, belki durgun, belki yorgun, yine de mutlu, yine de umutlu, yine de sevgi dolu nice bayramlar diliyorum hepinize.

Sağlıcakla ve sevgiyle kalın...

SEVGİ VE BAYRAM

Bir bayram sabahıydı,
Sevgiyi işledim kalbimde
İstedim ki sevgi dolsun her gönül
İnsanız, mutlu oluruz sevgiyle.
Bir bayram günüydü,
Sevgi sunmak istedim herkese
Eşime,dostuma herkese sevgi
Olmuyor hiç sevgisiz yaşamak.
Sevelim birbirimizi güzelleşsin dünyamız,
Her gün olsun bayram sevgisi,
Dostlar, dostluklar hep yaşasın,
Kalbimize derin işlensin sevgi,
Ana sevgisi gibi dolsun yüreğimize,
Bayram günleri gibi olsun gönlümüz,
Sevmek sevmek temel ilkemiz olsun,
Can olsun sevgi,hayat bulalım,
Dünya güzel olur işte o zaman.
Aşk gibi sevda dolsun gönlümüz,
Bayram gelir meşk olur yüreklerimiz,
Uzak yakın demeden severiz,hep bir
birimizi,
Ana, baba, kardeş ve komşular!
Sevgi olsun silahımız,
Ve bayram olsun her günümüz.

Hasan ARİF

SEVDİĞİN KADAR SEVİLİRSİN

Yerin seni çektiği kadar ağırsın
Kanatların çırpındığı kadar hafif
Kalbinin attığı kadar canlısın
Gözlerinin uzağı gördüğü kadar genç
Sevdiklerin kadar iyisin
Nefret ettiklerin kadar kötü
Ne renk olursa olsun kaçın gözün
Karşındakinin gördüğüdür rengin
Yaşadıklarını Kar sayma:
Yaşadığın kadar yakınsın sonuna;
Ne kadar yaşarsan yaşa,
Sevdiğin kadardır ömrün
Gülebildiğin kadar mutlusun
üzülme bil ki ağladığın kadar güleceksin
Sakın bitti sanma her şeyi,
Sevdiğin kadar sevilleceksin.

Güneşin doğuşundadır doğanın sana verdiği değer
Ve karşındakine değer verdiğin kadar insansın
Bir Gün yalan söyleyeceksen eğer
Bırak karşındaki sana güvendiği kadar inansın.
Ay ışığındadır sevgiliye duyulan hasret
Ve sevgiline hasret kaldığın kadar ona yakınsın

Unutma yağmurun yağdığı kadar ıslaksın
Güneşin seni ısıttığı kadar sıcak.
Kendini yalnız hissettiğin kadar yalnızsın
Ve güçlü hissettiğin kadar güçlü.
Kendini güzel hissettiğin kadar güzelsin
işte budur hayat!
işte budur yaşamak
Bunu hatırladığın kadar yaşarsın
Bunu unuttuğunda aldığın her nefes kadar üşürsün
Ve karşındakini unuttuğun kadar çabuk unutulursun
çiçek sulandığı kadar güzeldir
Kuşlar ötebildiği kadar sevimli
Bebek ağladığı kadar bebektir
Ve herşeyi öğrendiğin kadar bilirsin bunu da öğren,

Sevdiğin Kadar Sevilirsin

Can YüCEL

OKUYUCULARIMIZDAN ŞİİRLER

İzak Benbaşı

İSTANBUL'UM

Kimisine göre ölünce insan cennet yada cehenneme gidiyor mu ne
Bana göre Tanrım inmeden sormuş, bu dünyada gitmek istediğin yer nire
Cennet deyince, göndermiş beni dünyanın tek cennetine
Hala arar durur insanoğlu cennet cehennem neresi diye.
Ben buldum cennetimi, söyler dururum İstanbul diye
Dinlemez kimse beni İstanbul'umla konuşup duruken, bakarlar tuhaf tuhaf
Kimdir bu parke taşlı koca şehirle konuştuğunu sanan deli diye
Anlamıyorlar, ruhunun olduğunu seninde benim gibi
Niye bakarlar garip garip niye

Turkish Society of Canada "Membership Application Form"

Membership Category:

- () Individual member: \$20 (for one year starting signed date)
- () Student / Senior (+ 65): \$10 (for one year starting signed date)

Member contact info:

Title: Mr. () Mrs. () Miss. () Ms. ()

Name: _____ Last Name: _____

Occupation: _____

Address: _____

City: _____ Postal code: _____ Province: _____ Country: _____

E-mail: _____ Phone: _____

Preferred type of contact: (please select one)

E-mail: _____ Phone: _____ Mail: _____

Referred by (if Applicable): _____

We have activities for children and youth. Please provide information regarding your children (e.g. name, age):

Please fill in your information. Mail the completed and signed form with your cheque to the address at the bottom of the page. **Please make your cheque payable to: Turkish Society of Canada.** Thank you!

Turkish Society of Canada, 5100 Erin Mills Parkway, PO Box 53060 Mississauga, ON L5M 5H7

Web: www.turkishcanada.org, E-Mail: info@turkishcanada.org

[Home/Ana Sayfa](#)

BE PART OF TURKISH CANADIAN COMMUNITY

**JOIN OUR CONTINUOUSLY GROWING NUMBER OF
THE MEMBERS!**

5100 Erin Mills Parkway
P.O. BOX 53060
Mississauga, ON L5M 5H7

Turkish Society of Canada (TSC) is a not-for-profit organization that was founded in September 2006. The main objectives of the TSC are to increase support in the Turkish Community; to create visibility of the Turkish Canadian Community in Canada; to organize cultural, social and artistic activities for the Turkish Canadian Community members; to represent the Turkish Community and Culture in Canada the best way possible.

Visit our website <http://www.turkishcanada.org/>
&
at **Face Book**

And get connected with the Turkish Society of Canada.

Follow us at Twitter:
TRsocietyofCanada(@TRsocietyofCAN)

Telve is published monthly with the continuous support from community members. All the current and past issues can be accessed through www.telve.turkishcanada.org

If you would like to promote a cultural activity or suggest events that you would like to see, please let us know!

Email us at info@turkishcanada.org.

Thank you for your support.
Latest member count is:

291

- Please consider the environment before printing the TELVE

